

נבע-א-צפא

מה שקרה בלבנון, נשאר איתך

ראובן גוברין

Nabaa Al Safa
Lebanon Sticks to Your Soul
Reuven Govrin

All Rights Reserved
Copyright © 2022 by Reuven Govrin

כל הזכויות שמורות © 2022 ראובן גוברין

עורך אחראי: לירון פיינ | בית העורכים

עריכה ספרותית: נעמה טל

עריכה לשונית: שיר רוזנבלום-מן

הגהה: ענת הרשגרוס

עיצוב כריכה: אילונה בזאושקו | Psycat.studio

צילום הכריכה באדיבות ארכיון צה"ל, הצלם: מיכה ברעם

עימוד: טל בן-אלישע

עלילת הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונו של המחבר. כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות, כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות של אנשים חיים או מתים, מקרי בהחלט.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר בספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

הוצאת בית העורכים

ISBN: 9798486746963 | ישראל 2022

ליונתן שטרנאו ז"ל, חברי כאח לי, שאז ראה הכל
ממעוף הציפור והיום משגיח עלינו מלמעלה

פרק 1

אגלי זיעה דקיקים נטפו ממצחו של עורך הדין נולמן, אך טעמו המתוק של הניצחון כבר עמד בפיו. הוא ניגב אותם במהירות והמשיך להתרכז בטרפו. עוד רגע קט והוא ישבור את העד.

"תקן אותי אם אני טועה," הרעים נולמן על המומחה שעמד מאחורי דוכן העדים והתעקש כי הגנרטור תקין, "אבל הרגע אישרת לנו שכיסוי המתכת שעוטף את הגנרטור בעצם גורם לו להתחמם, נכון?"

באולם בית המשפט נכחו מלבדם רק קומץ אנשים. גדעון בנקיר, עורך הדין שכנגד, שני מתמחים שגילו עניין כלשהו בהליכי חקירה נגדית וכמובן השופט מנדל, שנוסף כבמניפה בדף שהחזיק קרוב לפניו. אף שהמזגן עבד במלוא עוזו, חלונות הזכוכית הגדולים הקרינו את חום השמש פנימה. חודש יולי עמד כבר בפתח.

"אהמממ... כן?"

"אז איך הדברים הללו מתיישבים עם חוות הדעת שלך, שבה טענת בעמוד הרביעי, בפסקה האחרונה, בשורה השנייה, שכיסוי המתכת נועד לקרר את הגנרטור?"

המומחה התמהמה בתשובתו וזו באי־נוחות גלויה על דוכן העדים. "לא. דזה לא מה שהתכוונתי," קולו של המומחה הלך ונחלש. "תכף אמצא את הפסקה הרלוונטית בחוות הדעת שלי."

הוא הרים את חוות הדעת מהדוכן ועשה את עצמו מתעמק בה. מאחורי שולחן ההגנה דפדף גם עורך דין בנקיר בקדחתנות בחוות הדעת. "איך הממזר הזה תמיד זוכר בעל פה כל שורה..." הוא מלמל לעצמו.

חפש, חפש, שום דבר כבר לא יעזור לך עכשיו. נולמן הבליע חיוך.

אם היה בחייו משהו שבטח בו, היה זה הזיכרון שלו. הוא הסתובב לכיוונו של השופט מנדל כדי לוודא שגם הוא ער לחשיבות השאלה שגרמה למומחה לגמגם.

נו, בשעה טובה, ארשת השעמום שעטה השופט נמחקה סוף סוף, ובמקומה הופיע קימוט מצח מתעניין. הוא נשא עיניו ממסך המחשב שמולו ומיקד

אותן בעד המזיע ממאמץ.

נולמן פנה להביט בקולגה שלו. עורך דין בנקיר שרפט משהו לא ברור בדפדפת הצהובה שלפניו ונמנע מליצור קשר עין עם המומחה מטעמו.

מצוין. גם הוא הבין מי הצד המנצח באולם.

נולמן לא היה צריך יותר מכך, והתקשה להסתיר את שביעות רצונו. הוא אהב לחקור מומחים בחקירה נגדית, לקלף את השריון המקצועי שלהם בסבלנות, שכבה אחר שכבה, כשהוא מוליך אותם למלכודת שהכין להם מראש.

הוא המתין בסבלנות עד שהעד הרים את ראשו מניירות העבודה שלו. עתה היה העד מרותק למבטו, לפות באותם קורים בלתי נראים שנולמן טווה סביבו, ללא כל יכולת להשתחרר. עיניו הקרינו חוסר אונים והבנה פשוטה – חוות דעתו המקצועית נסתרה וקרסה לחלוטין.

אחרי שעה וחצי של חקירה, סוף סוף, היה העד בידידו! נולמן חיך לעצמו. נותרה לו שאלה אחת אחרונה. באמצעותה ינעץ את חרבו במה שנותר מחוות הדעת, ירסק אותה לרסיסים וכריע את המומחה סופית.

בזווית העין הוא ראה שהשופט הציץ לכיוון שעון היד שלו וניגב את מצחו במטפחת. החום הכבד עשה את שלו, והשופט החל לשדר חוסר מנוחה. המסר היה ברור. נולמן מיצה את הזמן שקצב לו בית המשפט ועליו לסיים במהירות.

אי שם במוחו החל לחוש זרמים עמומים של סיפוק מסיומה של עוד חקירה נגדית מוצלחת. מטעמי זהירות בלבד הם נמנעו מלהציף אותו לגמרי. אבל בעוד רגע קט...

נולמן נעמד צמוד לדוכן העדים, הרים את חוות הדעת של המומחה, דפדף בה והניח מולו את עמוד המסקנות. הוא המתין רגע להגברת המתח, ואז כחכח בגרונו בדרמטיות, "אז אני אומר לך, שכל המסקנות שלך שגויות ושאתה — "

באותו הרגע נפתחה הדלת בתנופה לא שגרתית, וגבר צעיר ושרירי, לבוש מקטורן ספורטיבי קצר שרוולים, חולצה בהירה ועניבה אפורה, נכנס לאולם בית המשפט. הוא אחז בידו מעטפה חומה וניגש בצעדים בטוחים היישר לשופט.

מנדל המופתע הסב את ראשו לכיוון האורח הבלתי

קרוא שנעמד מולו. הוא הביט אליו במבט שואל, אך בטרם הספיק לומר דבר, שלף הגבר מסמך מתוך המעטפה שהחזיק ונפנף בו.

"אני מבקש להפסיק את הדיון, ושאדוני יקרא את המסמך הזה," אמר בקול רם, מבלי שטרח כלל להביט לכיוונם של עורכי הדין.

נולמן היה כה מופתע, עד שבלע את השאלה שעמדה על קצה לשונו.

מנדל עיין במסמך שהוגש לו, ולאחר מכן הביט לכיוונו של נולמן, "אתה גאנדי? המפקד גאנדי?"

מה קשור גאנדי...? נולמן היה כה המום, שגם כאשר פתח את פיו, שום תשובה לא יצאה ממנו.

"עורך הדין יעקב נולמן, אני שואל אותך שוב, האם אתה המפקד גאנדי?" בקולו של השופט נשזרה הפעם נימה מבודחת מעט.

מה פתאום שאל אותו השופט באמצע חקירה נגדית על גאנדי? לאיזו צרה הכניס את עצמו? הוא רק המשיך לבהות בשופט מנדל, אלפי מחשבות התרוצצו במוחו.

"זה הוא, אדוני, אין ספק בכך," אמר הגבר שהופיע במפתיע באולם בית המשפט רק רגעים ספורים קודם

לכן.

"אני לא מבין מדוע אדוני שואל אותי את זה," הצליח נולמן לחלץ מפיו.

"מה מסובך כל כך לענות על השאלה? אתה גאנדי או לא?" חזר השופט מנדל, הפעם בטון רציני.

"פעם היו כאלה שקראו לי כך," השיב נולמן בקול נמוך, "אבל חלפו המון שנים מאז. במה מדובר?"

"סוף סוף אני מקבל תשובה לעניין," אמר השופט, שנראה כבר ערני לגמרי. "אני מכריז שמרגע זה ואילך יתקיים כאן דיון בדלתיים סגורות על פי צו של שר הביטחון. כל הנוכחים מתבקשים לצאת מהאולם. גם אתה, עורך דין בנקיר..." הוסיף כשהוא מביט לכיוונו. "מה הולך פה?" שאל בנקיר, שנראה המום לא פחות מנולמן.

"זה לא קשור לתיק שלך מול עורך דין נולמן, ולכן אני מבקש שתפנה את האולם שלי וקח איתך גם את העד שלך," השיב השופט.

"אבל לא סיימתי את החקירה הנגדית של המומחה, אדוני," הזדעק נולמן. "יש לי רק עוד שאלה אחת, ואני מבקש לאפשר לי לסיים," הוסיף הפעם בקול תקיף.

בנקיר, שהחל לאסוף את הניירת שהייתה פזורה על השולחן לפניו, עצר את מלאכתו, סימן בידו למומחה להמתין על דוכן העדים וחיכה לתגובת השופט.

"עורך דין בנקיר, אדוני לא מבין עברית? אני לא צריך לומר כל דבר פעמיים. צא בבקשה החוצה יחד עם העד שלך. לא אומר זאת שוב," הרים מנדל את קולו. המומחה עצם עיניו לרגע ונשף בהקלה.

האחיזה שנולמן השיג בתודעת העד במהלך החקירה החלה להתפורר לנגד עיניו, והוא לא היה יכול לאפשר זאת. טובת הלקוח שייצג הייתה תלויה בהפרכת חוות הדעת.

הוא פנה למומחה והורה לו בקול סמכותי, "תמתין על הדוכן, אתה לא הולך לשום מקום."

"עורך דין נולמן, עוד מילה אחת ואאשים אותך בביזיון בית משפט," קרא השופט בטון שלא הותיר מקום לספק בדבר רצינות כוונותיו. "ועכשיו צאו כולכם מהאולם שלי, חוץ ממך, עורך דין נולמן, או המפקד גאנדי, או איך שלא קוראים לך. אתה נשאר כאן."

"אני לא מבין מה הולך כאן," מלמל נולמן לעצמו כשהביט בגבו המתרחק של העד המומחה. החקירה

המצוינת שניהל ירדה לטמיון.

"יש כאן צו של שר הביטחון שמורה לך להגיע באופן מידי למתקן ששמו מוסתר בקו שחור, ולשם כך עליך להתלוות לאדון הצעיר הזה שהתפרץ לאולם בית המשפט ועד עכשיו לא טרח אפילו לומר לי את שמו," אמר מנדל, הפעם בקול רגוע ומפויס יותר, ואז פנה לנציג משרד הביטחון. "אני לא רגיל שמתפרצים כך לדיון שאני מנהל. אולי יואיל אדוני ויסביר לי ולעורך דין נולמן, שנראה די אומלל, במה מדובר?"

"לצורך העניין, אפשר לקרוא לי עופר, וכל מה שאני מורשה לומר הוא שמהבוקר מחפשים את גאנדי, כלומר, אהה... את עורך דין נולמן, ושעליי לקחת אותו מייד לאתר שצוין בצו ושסור לי לחשוף בפניכם את שמו או את מיקומו."

"ואם עורך דין נולמן לא יסכים להתלוות אליך? בכל זאת, אני מניח שהיו לו תוכניות אחרות להיום אחרי הצהריים, לא?"

"אז ניקח אותו בכוח, אדוני," השיב עופר ללא היסוס, "מדובר בעניין הנוגע לביטחון המדינה, והוא נחוץ באופן דחוף ביותר."

נולמן שם לב שהאיש שכינה עצמו עופר דיבר בלשון רבים. הוא הביט בחטף לכיוון דלת האולם ונוכח לדעת, לראשונה, שניצב שם עוד מישהו, ששמר שאיש לא ייכנס.

"אדוני," החל נולמן לומר, "אני באמת לא מבין מה קורה כאן. אני בסך הכל עורך דין פשוט, לא סוכן מוסד ולא ג'יימס בונד. אני משוכנע שמדובר בטעות בזיהוי. אני מבקש מכבוד בית המשפט למנוע את החטיפה הזו, ואני דורש לראות את נוסח הצו שהציג מר עופר המסתורי הזה לאדוני."

השופט מנדל העביר את מבטו בין הצו לנולמן, וכעבור כמה שניות סימן לו לגשת לדוכן והניח לפניו את המסמך.

עיניו סקרו את הצו במהירות. הוא באמת היה חתום על ידי שר הביטחון.

"מה פתאום כינו אותך בשם גאנדי?" שאל השופט ומשך את המסמך חזרה.

נולמן התמהמה לרגע בתשובתו ואז נאנח. "זה סיפור ארוך, אדוני, אבל בגדול, בתחילת השירות הצבאי שלי הייתי עד למריבה בין שני טירונים במחלקה שלי,

שהגיעה עד כדי אלימות פיזית. ניגשתי אליהם והפצרתי בהם להפסיק לריב לפני שהמפקדים יגיעו ויענישו את כולנו. אחד מהם קרא לכיווני בכעס, 'מה אתה מתערב, מה, אתה גאנדי?' ומאז הכינוי דבק בי."

"אדוני השופט, אין לנו זמן לזה..." העיר עופר, "עורך דין נולמן צריך להתלוות אליי עכשיו, מחכה לנו נסיעה ארוכה."

נולמן מיהר לאסוף את הניירת שהייתה מפוזרת על השולחן לפניו, הכניס אותה בערבוביה לתיק העור החום שלו וצעד לכיוון הדלת. הכאב המוכר כל כך, שליווה אותו כבר שנים, החל לפעום בתחתית גבו.

"עורך דין נולמן," הרעים קולו של השופט מנדל מאחוריו, "לא אמרת אם הצלחת להפריד ביניהם. הם השתכנעו להפסיק לריב או לא?"

נולמן עצר את הליכתו והסתובב כלפי הדוכן, "לא, הם לא השתכנעו, אבל הם הפסיקו לריב."

"איך זה קרה?"

"כי זה שכינה אותי בשם גאנדי קיבל ממני אגרוף בבית החזה והתקשה לנשום, ובשני בעטתי מאחורי הברך, והוא נפל לקרקע. אחרי כן, הם הפסיקו לריב,"

אמר נולמן בציניות.

"ממש המשנה הקלאסית של גאנדי..." הפטיר השופט
מנדל וחזר לעיין בניירות שהיו על שולחנו.

פרק 2

”תכיר, זה תום,” אמר עופר והצביע על הגבר הנוסף שהתלווה אליהם. עופר ותום הלכו מימינו ומשמאלו כך שלא היה לו שום סיכוי לחמוק מהם.

ביציאה מאולם בית המשפט נתקל נולמן בעורך דין בנקיר, שהתקדם לכיוונו כשעל פניו ארשת בלבול. “קובי, מה קורה כאן? מי אלה? לאן הם לוקחים אותך?” “אני ממש לא יודע. אם אתה לא שומע ממני תוך ארבעים ושמונה שעות, תכין עבורי הביאס קורפוס¹, אבל אל תגיש בינתיים, בסדר?” שבנקיר לא יהיה נמרץ מדי בעניין זה, רק שיבין את הרמז.

פניו של בנקיר החווירו, אך בטרם הספיק להשיב, תפסו עופר ותום בזרועותיו של נולמן והוליכו אותו במהירות מהמקום.

¹ צו המורה להביא בפני בית המשפט, פיזית, אדם הכלוא בידי הרשויות ולדון בחוקיות מעצרו.

הם צעדו במסדרונות בית המשפט עד לחניון. שם הובילו אותו לעבר רכב מסוג ג'יאסִי סוואנה מוארך, נעדר חלונות אחוריים.

השניים העלו אותו אל תוך תא הנוסעים שבחלק האחורי של הסוואנה.

"אני מבקש שתמסור לנו את התיק ואת הטלפון," עופר הושיט את ידו.

נולמן היסס לרגע, אבל לא הייתה לו ברירה באמת. הוא מסר לעופר את תיק המסמכים.

הם הושיבו אותו בשורת המושבים הראשונה, מאחורי קיר זכוכית כהה שהסתיר את הנהג ואת הנוסע שישב לידו.

מזל שלא כפתו אותו וכיסו את עיניו בפלנלית, או הלבישו על ראשו שק שחור כמו שרואים בסרטים. לאן לוקחים אותו? מה הם רוצים ממנו?

"ממש מדינת משטרה," הוא אמר בקול, בלי לדעת אם שומעים אותו או לא, "אפילו לטלפן לבת שלי ולעדכן אותה שאחר היום להגיע הביתה לא נותנים כאן."

שירה נותרה לגור עימו אחרי גירושו. אף שהייתה כבר בת עשרים, היא העדיפה להמשיך ולהתגורר בבית

המוכר על פני מגורים בדירה שאימה עברה אליה. לעומתה, אחיה הצעיר עידו העדיף להצטרף לאמא שלו ועבר לגור עימה.

”כבר דיברנו איתה והודענו לה שגויסת בצו שמונה למילואים ושלא תחזור הביתה בימים הקרובים,” שמע לפתע את קולו של עופר. ”אני מציע לך לנסות לישון, מחכה לנו נסיעה ארוכה.”

בימים הקרובים? עומדים לכלוא אותו בכלא ביטחוני למספר ימים? למה? הוא לא עשה דבר שיכול לפגוע בביטחון המדינה. אבל אם באמת היו רוצים לעצור אותו, עופר לא היה מדבר על ימים, אלא על זמן רב יותר, והיו גם מניחים אזיקים על ידיו. מצד שני, בכל זאת נעלו אותו בחלקו האחורי של רכב ללא כל חלונות, כמו עציר.

אולי בכל זאת מדובר בטעות בזיהוי? לא, אין סיכוי. במו עיניו ראה את הצו שעליו התנוסס שמו בבירור. מה פתאום חתם שר הביטחון בכבודו ובעצמו על צו המחייב לאסוף אותו בכוח ולהסיע אותו לאי שם?

הוא התאמץ להיזכר בנוסח הצו, צוין בו שאותו גאנדי הוא ”ככל הנראה עורך דין יעקב נולמן מתל אביב”. אז אין שום ודאות שהכוונה היא אליו. איך, לכל הרוחות,

הוא פספס את זה קודם?

במקום להמשיך ולהתמודד עם בליל המחשבות הסותרות שמילא את ראשו, ניסה נולמן לעקוב אחר תנועת המכונית. כקצין לשעבר בחיל התותחנים, התמצאות במרחב בהחלט הייתה הצד החזק שלו. אחרי כמה דקות התגבשה בו ההערכה כי הכיוון הכללי הוא דרומה. אבל לאן?

"כמה ארוכה הנסיעה הזו? לאן אנחנו נוסעים?"

שאל בקול.

"אנחנו לא יכולים לומר לך, צר לי. תגיד לי, איך לקרוא לך? עורך דין נולמן, קובי או גאנדי? מה אתה מעדיף?"

"אתה יכול לקרוא לי איך שאתה רוצה, אבל לא אכלתי כלום מהבוקר ועכשיו כבר צהריים. אני רעב וצמא, וזכותי לפחות לאכול משהו. על זכויות אדם שמעתם?"

"עוד כשעה נעצור ונאכל, בינתיים נסה לנמנם. מי יודע מה מחכה לך בהמשך? כדאי לך לנצל את הזמן."

הוא ניסה, אבל האדרנלין, אותו הורמון שממריץ את מערכת העצבים ושזרם בעורקיו בעוצמה במהלך החקירה הנגדית, עדיין השפיע עליו. לא היה שום סיכוי

שיצליח להירדם.

לפתע נעצרה הסוואנה והמנוע דמם. רעש טריקת דלת נשמע, ואחרי זמן קצר התחדשה הנסיעה. חצי שעה לאחר מכן נעצרה המכונית שוב. דפיקה על מחסום הזכוכית שלפניו שלפה אותו מהרהוריו.

"יאללה, קובי, אמרת שאתה רעב, בוא נעשה פיקניק קצר. קנינו לך משהו לאכול," אמר אחד הנוסעים מלפנים בקול חברי וללא כל נימה מאיימת.

נולמן קם מהמושב, יצא מהמכונית ומתח את איבריו הנוקשים. כל גופו דאב מהישיבה הממושכת.

הם חנו באמצע חורשת עצים, ובמרחק כמה צעדים מהם עמד שולחן עץ של קק"ל. התברר שהם היו רציניים בעניין הפיקניק.

"מקווה שאתה אוהב המבורגר בלחמנייה," אמר תום וסימן לעופר להניח על השולחן שלושה המבורגרים ארוזים בעטיפות של מקדונלד'ס.

"לא ידענו איזה תעדיף, אז כשעצרנו קודם קנינו שלושה סוגים, אחד מהם בשבילך. תבחר ראשון," העיר עופר.

ריח ההמבורגר הטרי אפף את נולמן, ותחושת רעב

חזקה חזרה והכתה בו. הוא הרים את האריזה הקרובה אליו, הוציא מתוכה לחמנייה ריחנית שעלה ממנה חום ההמבורגר ונעץ בה את שיניו.

“קח את הזמן, תאכל לאט, שלא תיחנק לנו בטעות,” אמר עופר והושיט את ידו לעבר אחת מהאריזות הנותרות.

שלושתם התיישבו, כל אחד החזיק לחמנייה עם המבורגר ובידו השנייה כוס שתייה.

נולמן ניצל את זמן הארוחה להערכה מחודשת של מצבו. הוא ישב עם שני אנשים שאינו מכיר, באמצע שום מקום, בדרכו לאי שם, ולא היה לו מושג מה עומד לקרות בהמשך. הוא היה חייב לנסות להחזיר לעצמו מידה כלשהי של שליטה במתרחש.

הנוף הכללי הזכיר לו את הנגב הצפוני. הוא העריך שהם באזור בתרונות רוחמה או גבעות להב. הוא ניווט באזורים הללו פעמים רבות והכיר היטב את סוג הקרקע והעצים ואת הצבע הכללי שאפיין את המקום.

“נו, אז לאן אתם לוקחים אותי?”

עופר ותום הסיטו מבטם ולא ענו.

המצב הזה לא נעים להם בדיוק כמו לו. אם ימשיך

לתחקר אותם, אולי בכל זאת יישברו ויספרו לו משהו.

”מתי קיבלתם את ההוראה לאסוף אותי?”

”היום בבוקר הגיע למשרד שלנו הצו. דיברנו עם המזכירה שלך, והיא אמרה שאתה בבית המשפט, באולם של השופט מנדל. ככה הגענו אליך ואל מספר הטלפון של הבת שלך.”

”אז גם המזכירה שלי שיתפה איתכם פעולה?”

מעניין אם ילנה שלחה לו הודעת ווטסאפ כדי לעדכן אותו שהם בדרכם אליו. גם אם כן, הוא לא היה מקבל את ההודעה. בזמן שהיה באולם בית המשפט הטלפון הנייד שלו היה תמיד כבוי, בתיק העבודה שלו.

”תחזירו לי את הטלפון.”

”אתה לא יכול להשתמש בו כרגע. אבל אל תדאג, נחזיר לך אותו. מפתיע שעורך דין מצליח כמוך משתמש בטלפון ענתיקה כזה,” אמר תום.

”קניתי אותו רק לפני שנתיים.”

”שנתיים זה ישן, הגיע הזמן שתחליף אותו.”

הוא בחן את עופר ואת תום. הם נראו לו כמו תאומים לא זהים. שניהם בעלי מבנה גוף אתלטי, לבושים בבגדים שהבליטו את שריריהם, שיער ראשם

קצוץ ולעיניהם משקפי שמש ספורטיביים. מראה
שגרתי של אנשי ביטחון.

"אז מי אתם?" שאל נולמן, "משטרה? שב"כ?"
"אגף האבטחה של משרד הביטחון," השיב עופר.
"עכשיו תעלה לרכב, חייבים להמשיך. ייקח לנו לפחות
עוד שעה וחצי להגיע."

נולמן טיפס לתוך החלק האחורי של הסוואנה
והתיישב במושביו בכבדות.

"המלמ"ב?" הוא אמר בקול, אך לא זכה לתשובה.
למיטב ידיעתו, המלמ"ב היא יחידה שאחראית על
אבטחתם של משרד הביטחון, הקריה למחקר גרעיני
בדימונה, המכון למחקר ביולוגי בנס ציונה וגופים
נוספים מהסוג הזה.

הוא מעולם לא ייצג אף לקוח בבית משפט נגד משרד
הביטחון וגם לא את משרד הביטחון עצמו.
מה הם רוצים ממנו?

פרק 3

קול חריקת בלמים ובעקבותיו טלטלה חזקה שהטיחה את ראשו בדופן המכונית, העירו את נולמן. נראה שההתרגשות, החששות, העייפות ותחושת השובע הכריעו אותו בסופו של דבר.

הם עמדו במקום ולא זזו. כמה זמן הוא ישן? הם כבר הגיעו?

"אתה בסדר שם מאחור?" שאל עופר. "סליחה על העצירה הזאת, מישהו חתך אותי שנייה לפני הרמזור." אז לא. עוד לא הגיעו.

הסוואנה המשיכה בנסיעה, והוא חידש את ניסיונותיו לעקוב אחר מהלכה. בתחילה לא הצליח לשמוע דבר שהיה יכול לסייע לו לזהות את מיקומו, אבל כשנעצרו שוב, הוא שמע פתאום קולות.

"אוף, אבא, מתי מגיעים? אני רעבה ויוני מציק לי כל הזמן."

נולמן גיחך, הוא ידע שהתשובה תגיע מייד.
 "לא נכון. היא סתם מאשימה אותי, נמאס לי לשבת
 לידה."

"הראשון שיראה את קיבוץ משאבי שדה משמאל
 ויכריז על כך, יקבל ממני פרס." הוא זיהה קול בס גברי.
 כנראה האב המיואש.

טון הדברים הזכיר לו את הניסיונות הנואשים שלו
 לפני שנים, כששירה ועידו היו קטנים, להפיג את
 השעמום שלהם ולהפסיק את המריבות ביניהם בנסיעות
 משפחתיות ארוכות.

אבל עבורו היה המידע כמו מתנה משמיים. הם
 כנראה מדרום לבאר שבע, על הכביש לכיוון צומת
 אשלים. הוא הכיר את האזור מצוין. מכאן הוא יוכל
 לעקוב אחר מהלך הנסיעה.

נולמן דמיין את הסוואנה נוסעת על הכביש הצר
 שנמתח בין פיתולי הדרך לכיוון מצפה רמון, וניסה
 להעריך מתי הם חולפים על פני מדרשת שדה בוקר וכלא
 נפחא, בואכה בה"ד 1.

לפתע ביצעה המכונית פנייה חדה שמאלה ושוב פנייה
 ימינה, כאילו החלה לנסוע במקביל לכביש הראשי

לכיוון מצפה רמון.

זה מוזר.

לאן הם נוסעים?

לא היו הרבה אפשרויות באזור הזה...

למעט אחת.

מתקן טרופו המסתורי, שהיה ממוקם ממזרח לבה"ד

1, על קצה המצוק של מכתש רמון.

הפעם האחרונה שהוא היה באזור הייתה בשנת

1981, וגם אז רק בשטח ההיקפי של המתקן. הוא נזכר

שחלקו הפנימי היה מוקף בחומה גבוהה, ולבד משומר

בכניסה לא ראה בו או בסביבתו נפש חיה, באף אחד

מביקוריו במקום.

הוא היטלטל שוב במושב, כשהסוואנה החלה

נוסעת על דרך משובשת שהתעקלה לעיתים לכיוון

דרום ובעיקר לכיוון מזרח. כבר לא היה לו ספק, זה

חייב להיות מתקן טרופו.

אבל למה הביאו אותו לכאן?

המכונית נעצרה, ונולמן שמע את עופר מדבר עם

מישהו, כנראה עם השומר. הוא דמיין בראשו את השער

נפתח. לאחר רגעים ספורים המשיכה הסוואנה בנסיעתה

מרחק קצר נוסף, ונעצרה.

הם הגיעו !

העייפות מהיום הארוך והמטלטל הזה עשתה את שלה, וההתרגשות, לצד החששות מפני העומד לקרות, חזרו לגאות בתוכו. קצב פעימות הלב שלו הלך וגבר והוא חש יובש בפיו.

דלת ההזזה של תא הנוסעים נפתחה, ועופר סימן לו לצאת. נולמן התרומם ממושבו, אך חולשה פתאומית ברגליו הקשתה עליו להתייצב.

עופר הושיט את ידו כדי לסייע לו לצאת והחווה בידו לכיוון קדמת המכונית.

למרות שהעריך שהוא יודע היכן הוא ודמיין בראשו כיצד נראה המתקן, מה שנגלה לעיני נולמן היה שונה בתכלית.

במקום מתקן צבאי אפור ועטוף אבק מדברי, ניצב לפניו מבנה בן שלוש קומות, מואר כולו בקומתו התחתונה. בחזיתו, מול הכניסה, חלקת דשא קטנה, ובצידי המבנה גינה צבעונית.

המבנה היה מוקף חומת אבן גבוהה שלא אפשרה לו לראות את הסביבה, אך את הצבע המוכר כל כך של שמי

המדבר בשעת בין ערביים אי אפשר היה להסתיר.
במרחק מטרים ספורים מהכניסה עמדו שלושה
אנשים, שני גברים ואישה, כולם לבושים במעין בגדי
עבודה אפורים. אחד מהם, בשנות השישים לחייו, עם
שיער כסוף ובעל משקפי קרן כהות ועבות, סימן לו
להתקרב אליהם.

בזווית העין ראה שתום יצא מהמכונית, ניגש לאחד
מהאנשים שהמתינו, לחץ את ידו ומסר לו את תיק
המסמכים החום שנלקח ממנו.

לאחר מכן הוא חזר לכיוונו של נולמן, נעמד מולו
וטפח על כתפו, "זהו, קובי, הטיול שלנו הסתיים. אני
מקווה שהוא לא היה נורא כל כך. באמת השתדלנו להקל
עליך. רק תזכור שעופר ואני בצד של הטובים בסיפור
הזה. שיהיה לך כל טוב."

אם הם היו הטובים, אז שלושת האנשים שעומדים
מולו הם הרעים?

פרק 4

"ערב טוב לך, עורך דין נולמן," אמר האיש עם משקפי הקרן במבטא דרום-אמריקאי מודגש, "אני מקווה שהנסיעה עברה עליך בקלות יחסית, בנסיבות העניין. אנחנו מאוד מצטערים על כל האירוע הזה, אבל כפי שתבין עוד מעט, לא הייתה לנו ברירה."

"ומי אדוני, אם יורשה לי לשאול?" נולמן הושיט את ידו ברשמיות ללחיצה.

"שמי דוקטור ראול בנימין, ואלו העמיתים שלי." הוא החווה לעבר האישה שעמדה לידו, "דוקטור מלאני גולד," ואז הצביע לכיוון האיש שהחזיק בתיק העור של נולמן, "ומר רביד."

דוקטור בנימין לא ציין את שמו הפרטי של מר רביד, וטון דיבורו השתנה מעט כשהזכיר אותו. מעניין. הוא לחץ את ידיהם של כל השלושה, ודוקטור בנימין הזמין אותו להתקדם עימם לכיוון הבניין.

“אתה יכול לקרוא לי ראול ולדוקטור גולד מלאני. מייד נגיע לחדר הישיבות ונסביר לך במה מדובר. אבל בינתיים, אני מתנצל, אך עליי לכסות את עיניך. אלו דרישות הביטחון כאן.” הוא שלף מכיסו זוג משקפי אבק אטומים וביקש מנולמן להניח אותם על עיניו. “תחזיק בידי ואוליך אותך פנימה. וְאַלֶּהָ²?” אמר בקול מתנצל. הם החלו לרדת בגרם מדרגות, נולמן האט את צעדיו ונזהר שלא למעוד. הוא נשם לרווחה כשהגיעו חזרה למישור. הוא הגדיל את צעדיו כשהלכו בתוך מה שנדמה לו כמסדרון ארוך, עד שראול עצר אותו. הוא שמע דלת נפתחת, וראול הנחה אותו להוריד את הכיסוי מעיניו. נולמן מצא את עצמו בחדר ישיבות זהה לחדרי ישיבות שאפשר למצוא בכל משרד ממשלתי. “אפשר להציע לך משהו לשתות?” שאל ראול, “הזמנתי לך גם כריכים, אך הם עוד לא הגיעו מהמטבח.” “האמת היא שהדבר הכי דחוף לי הוא לבקר בשירותים, ואם אפשר, להחליף את החולצה שלי,” השיב נולמן. הוא היה עדיין במדי המשפט שלו, חולצה לבנה, עניבה שחורה ומכנסיים שחורים. החולצה הייתה

² “בסדר” בספרדית.

כבר מיוזעת ונוספו לה כתמים, כנראה במהלך הפיקניק. "השירותים ממש כאן," אמר ראול והצביע לכיוון דלת בסוף חדר הישיבות. "אנסה לארגן לך בינתיים חולצה אחרת ואולי גם מכנסיים נוחים יותר, אבל אני מפציר בך לא לצאת מחדר הישיבות. אסביר לך למה בהמשך."

ראול יצא מהחדר, ונולמן ניגש להתפנות. בעת ששטף ידיים, הוא בחן את עצמו במראה מעל הכיור. ניבט ממנה פרצוף מוכר, מעוטר בזיפים שכבר הספיקו לצמות, שערו היה סתור וסימני עייפות ברורים נראו סביב עיניו. הוא שטף את פניו במים הקרירים והסיר את שכבת הזיעה והלכלוך שהצטברה עליהן. תחושת רעננות נעימה עטפה אותו והפיגה מעט את המתח בתוכו. החשש שנלקח למעצר החל להתפוגג אף הוא.

כשחזר לחדר הישיבות ראה שבינתיים הונחו על השולחן המרכזי מגשים עם כריכים מסוגים שונים. סביב השולחן ישבו ראול, דוקטור גולד ומר רביד. איש מהם לא נגע בכריכים. על השולחן, לפני מר רביד, הייתה מונחת ערימה של מסמכים.

"כל הכריכים האלה רק בשבילי?"

"תאכל כמה שתמצא. אל דאגה, אפשר לקבל כאן אוכל עשרים וארבע שעות ביממה," השיב מר רביד בקול רציני. כל התנהלותו שידרה נוקשות מחוספסת, ודאי בהשוואה לראול, שהקריין חום אנושי ונועם הליכות.

ראול קם ממקומו, מזג קפה מהביל לכוס חד־פעמית והניח אותה על השולחן לפני נולמן.

"לפני שאנו מתחילים," פתח מר רביד, "עליך לחתום על התחייבות לשמור בסוד כל מה שתראה ותשמע כאן. אתה נמצא במתקן ביטחוני מסווג ביותר, שמעטים בארץ יודעים בכלל על קיומו וכך זה צריך להישאר." הוא דחף לכיוונו של נולמן את ערימת המסמכים.

נולמן הציץ במסמך העליון. לבד מהכותרת הברורה, התוכן עצמו היה מודפס באותיות קטנות, והוא התקשה לקרוא אותו.

הוא פנה למר רביד. "אני זקוק למשקפיים שלי, הם נמצאים בתיק שתום מסר לך."

"אתה לא באמת צריך לקרוא, אף אחד לא קורא את המסמכים האלה. פשוט תחתום ונמשיך הלאה."

האיש פגש אותו לראשונה בחייו רק לפני דקות ספורות וכבר התיימר לתת לו הוראות? אם היה מכיר

אותו, היה יודע שאיתו זה לא עובד ככה.

"מר רביד..." התחיל נולמן להשיב, הפעם בטון התקיף שהשתמש בו בדיונים בבית המשפט, "אתה יכול לגרור אותי לכאן בניגוד לרצוני, אבל אתה לא יכול להכריח אותי לחתום על מסמכים שלא קראתי. אני עורך דין וזה חלק מהמקצוע שלי. אז אם אתם רוצים להתקדם, אני מציע שתביאו לי את המשקפיים שלי ובאותה הזדמנות תחזירו לי את התיק ואת כל מה שהיה בו, כולל הטלפון הנייד." את המילים האחרונות הוא הדגיש בכוונה.

ממבטו של מר רביד ברור היה שההתרסה כלפיו לא מצאה חן בעיניו כלל. מאידך, ראול כיסה את פיו בידו ונראה היה כי הוא מסתיר חיוך.

מר רביד קם, פתח את דלת חדר הישיבות וצעק למישהו שיביא את תיק המסמכים מעור שנמצא על כיסא במשרד שלו.

רגעים ספורים לאחר מכן נשמעה דפיקה בדלת. מר רביד קיבל לידיו את התיק, הסתובב ומסר אותו לנולמן. "קח בחשבון שלא תוכל לעשות שימוש בסלולרי שלך, כי מותקנת בבניין מערכת שחוסמת התקשרות

מטלפונים ניידים.”

תיק העבודה שלו חזר סוף סוף לידיו. הוא כבר הרגיש נוח יותר. נולמן שלף מהתיק את משקפי הראייה שלו, הרכיב אותם והתחיל לעיין במסמכים.

מר רביד צדק, לא היה טעם לקרוא. הם כללו רשימות ארוכות של איסורים, אזהרות ורשימת חוקים שלפיהם גילוי המידע שיימסר לו ייחשב עבירה שדינה מאסר של שנים רבות. היה עליו להחליט אם לחתום או לא. רק לא בטוח שהייתה לו ברירה.

הוא פנה לרביד, “למען הסדר הטוב, אני מבקש להבין מה יקרה לי אם לא אסכים לחתום על רשימת האיומים שמסרת לי עכשיו?”

להפתעתו, מי שהשיבה לו הייתה מלאני. “עורך דין נולמן, או שאולי נקרא לך מעכשיו קובי...” קולה היה נעים ומבטאה הבריטי בלט מאוד.

“קובי זה בסדר גמור,” הוא כחכח בגרונו כדי להתגבר על הצרידות שתקפה אותו פתאום.

היא הביטה בו בחמימות. “זה חיוני לטובת המדינה. דוקטור בנימין, כלומר ראול ואני, גם חתמנו. מה שעומד על הפרק חשוב הרבה יותר ממסמכים. מדובר בחיי אדם,

והזמן שלנו הולך ואוזל, אם כי אפילו את זה אנו לא ממש יודעים לומר בביטחון. אז פליז, תחתום ונתקדם.”

נולמן חתם על המסמכים ודחף אותם חזרה לכיוונו של מר רביד, וזה אסף אותם אליו וקם ממקומו. “אני מבקש שתתחילו בתדריך של עורך דין נולמן. אחרי שתסיימו תקראו לי וניגש לחדר הפיקוד,” אמר וצעד לכיוון דלת היציאה מחדר הישיבות.

“אנחנו בטרופו, נכון?” ניצל נולמן את הרגע כדי לשאול.

ראול ומלאני הביטו בו במבט תוהה, אך מר רביד עצר מלכת, היטה את ראשו באלכסון, סקר אותו בדקדקנות והנהן לאות הערכה.

לרגע היה נדמה לנולמן שראה את המבט הזה כבר בעבר, אך התחושה העמומה חלפה מייד כלעומת שבאה.

“כן, אנחנו נמצאים במתקן שנקרא פעם ‘טרופו’, אף שאין לי מושג איך עלית על זה. בכל מקרה, מה שהכרת כבר לא קיים יותר,” אמר מר רביד ויצא מהחדר.

“סוף סוף אפשר לנשום,” העיר ראול והוסיף, “מלאני, אני מציע שתתחילי.”

מלאני נעצה בנולמן מבט ענייני. "אוקיי. אנחנו רוצים להתקדם, אז אני מדלגת על מילות הנימוסים. האם השם דוד פרג'ון אומר לך משהו?"

"לא, לא שזכור לי."

"אתה בטוח?"

"כן, מי זה?"

"אציג לך עכשיו תמונה שלו. אני מבקשת ממך לעיין בה היטב לפני שאתה משיב לי אם הוא מוכר לך." מלאני שלפה תמונה צבעונית מתוך מעטפה חומה והניחה אותה לפני נולמן.

בתמונה נראה אדם בשנות החמישים לחייו, מזוקן, מביט הצידה ואינו מישיר מבט אל המצלמה.

נולמן בחן את דמותו בעיון, "לא, אני לא מכיר אותו. יש אולי משהו בתמונה הזו שמערער לי מעט את הביטחון בתשובה שלי, אבל אני לא יכול לשים אצבע על הדבר שגורם לי לחוש כך."

מלאני וראול החליפו ביניהם מבט ארוך.

"ומה עם התמונה הזו?" שאלה מלאני ושלפה תמונה נוספת מהמעטפה והניחה לפניו. הצילום היה של אותו אדם, כשהוא בשנות השלושים לחייו. עתה התחושה

שראה אותו בעבר הייתה חזקה יותר.

"התמונה הזו גורמת לי לחשוב שאולי ראיתי אותו

פעם, אך אין לי מושג מתי או מי הוא."

מלאני שחררה אוויר בנשיפה ארוכה, וראול, שעד

אותו הרגע ישב זקוף גו, נשמט אחורה בכיסאו.

מי האיש הזה, מה הקשר שלו אליו, ובעיקר, מדוע

חשוב להם כל כך לדעת אם הוא מוכר לו? נולמן הביט

שוב בגבר הצעיר שניבט מהתמונה. היה משהו בעיניו

שגרם לו לקשר אותו עם השירות הצבאי שלו, אך הוא

לא ידע לומר למה.

"עד מתי כינו אותך גאנדי?" שאל ראול.

"וואו, אני ממש לא זוכר, זה תלוי גם מי. מי שנחשף

לכינוי הזה במהלך השירות הסדיר שלי המשיך לקרוא לי

כך גם במהלך שירות המילואים, ומי שלא נחשף לכינוי

הזה במהלך הסדיר, מעולם לא השתמש בו."

"אז אם מישו מכנה אותך כך, אפשר להניח שהוא

נחשף לכינוי הזה במהלך השירות הסדיר שלך?"

"אני מניח שכן..." השיב נולמן בהיסוס קל, "אבל

בשירות הסדיר אני כולל כמובן גם את תקופת הקבע

שלי."

“על אילו שנים מדובר?”

“התגייסתי ביולי 1978 ונכנסתי לשירות קבע ביולי

1981. השתחררתי באוקטובר 1982.”

“אז אתה בערך בן שישים כיום, נכון?” שאלה מלאני.

“מה, רואים עליי?” הוא ניסה להעלות חיוך על

פרצופה, אך היא נותרה רצינית.

“האם במהלך השירות הסדיר שלך היה איזשהו אירוע

שבו הצלת אדם אחר?” שאל ראול.

“כבר בבוקר, כששני הבריונים האלה ממלמ”ב באו

לחטוף אותי מבית המשפט, אמרתי להם שאני לא ג’יימס

בונד. לא, לא זכור לי שהצלתי מישהו ממשהו.”

מלאני חייכה למשמע התשובה, אך אחרי רגע קט

חזרה והרצינה.

“האם יכול להיות שמישהו בטעות סבר שהצללת אותו

ממצוקה כלשהי?” לחץ ראול.

האם התהפכו היוצרות מהבוקר? הוא נמצא תחת

חקירה נגדית פתאום? הדבר לא מצא חן בעיניו. “לא

שידוע לי.”

“אני אהיה יותר ספציפי. היית קצין בזמן מלחמת

לבנון הראשונה?”

"כן, כך יצא."

"והיית מעורב באירוע שבו מישהו ביקש ממך להציל אותו?"

סבלנותו של נולמן פקעה. "לא צריך להיות גאון גדול כדי להבין שיש קשר בין השאלות שלכם לאיש הזה," הוא הצביע על התמונות שנותרו פרוסות לפניו. "אז אולי פשוט תאמרו לי במה מדובר, במקום לחוד לי חידות." "אולי באמת הגיע הזמן," אמרה מלאני. "ראול הוא פסיכיאטר המתמחה בתחום הפוסט-טראומה, ואני פסיכולוגית המתמחה בטיפול במה שמכונה בציבור הלם קרב, שהוא בעצם סוג של הפרעת דחק פוסט-טראומטית או בקיצור פִּי־טִי־אסִּידִי, ושנינו עובדים במערכת הביטחון."

"אוקיי. טוב לדעת. איך זה קשור אליי ואליו?" הוא הניח יד על אחת התמונות.

"אני מסבירה. היום לפנות בוקר קראו לנו להגיע לכאן בדחיפות, לאחר שעובד במתקן שעומד לפרוש לפנסיה חטף אקדח בסוף משמרת הלילה שלו מאחד המאבטחים. הוא איים לירות בעצמו ודרש ממר רביד, שהוא, כפי שוודאי כבר הבנת, מפקד המתקן, שייקח

אותו לחדר הפיקוד. לאחר מכן הוא הסתגר בפנים ונעל את הדלת."

"וכשאת אומרת חדר הפיקוד את מתכוונת ל...?"
נולמן נופף בידו באוויר בשאלה.

"מדובר בחדר הכי רגיש במתקן כמובן, וכשהוא ננעל מבפנים, אין כל דרך לפתוח את הדלת מבחוץ. כל מה שיש הוא אינטרקום שבאמצעותו אפשר לדבר עם מי שנמצא בתוך החדר."

"ומה הוא עושה שם, בתוך החדר הזה, אם יורשה לי לשאול?"

"הוא שינה את סיסמת הכניסה לאחת המערכות החשובות ביותר שיש שם, ומאז אי אפשר להיכנס אליה, גם לא מרחוק. וחוסר היכולת להפעיל את המערכת הזו או לשלוט בה מסכן באופן ישיר וממשי את ביטחון המדינה."

"והעובד הזה הוא דוד פרג'ון?" וידא נולמן שהוא הבין את המצב לאשורו.
"נכון," השיבה מלאני.

"עד שהגענו הנה מצבו הידרדר מאוד. הוא נשמע מייבב, צעק בקולי קולות ומעת לעת איים לירות בעצמו

או להפעיל את המערכת שעליה הוא השתלט.

"ומה כל כך מיוחד במערכת הזו?"

ראול הניח את ידו על ידה של מלאני, והאחרונה השתתקה.

הוא נגע כנראה בעניין רגיש מאוד, וגופו נדרך בהמתנה לתשובה.

"אני לא ממש יכול לענות לך על כך גם אחרי שחתמת על מסמכי הסודיות, אבל אתן לך רמז כדי שתבין את חומרת המצב. אתה זוכר את הסרט 'כוננות מיידית' משנת 1995 בכיכובם של דנזל וושינגטון וג'ין הקמן? באנגלית קראו לסרט 'קרימזון טייד'."

"כן, בטח, זה היה סרט על ויכוח בין מפקד הצוללת ובין הסגן שלו אם לשגר טיל בליסטי, אם ללחוץ על הכפתור האדום או לא, נכון?" הוא נאלם דום ופיו נפער. "אתה רציני? זה העניין כאן? זו מערכת שיש בה כפתור אדום כזה?"

"את זה אתה אמרת, אני רק סיפרתי על הסרט. אבל אתה מבין את חומרת העניין? כן?" השיב ראול.

"נגיד שכן," נולמן העביר בעייפות יד על פניו, "אבל איך כל זה קשור אליי? עוד לא הבנתי..."

"כשהגענו למתקן וניסינו לשוחח עם דוד, הוא סירב לענות בהתחלה, "הסבירה מלאני, "אבל אחרי זמן קצר הוא התחיל לצעוק – 'גאנדי, אתה חייב לבוא ולהוציא אותי מכאן, תציל אותי', שוב ושוב."

"הוא צעק 'גאנדי תציל אותי'?" התפלא נולמן. "ולמה החלטתם שזה קשור אליי? מה לו ולי?"

"הוא חזר גם מספר פעמים על כך שבמקום לראות בבית את גביע העולם בכדורגל, הוא הולך למות בלבנון, "הוסיפה מלאני. "מהגיל שלו הסקנו שהאירוע שהוא מדבר עליו התרחש כנראה במלחמת לבנון הראשונה בשנת 1982."

ראול הישיר מבטו לעבר נולמן. "לפי כל המידע שבידינו, אתה אותו גאנדי. אז עכשיו אתה צריך להציל אותו. ואותנו."

פרק 5

דממה השתררה בחדר הישיבות. השניות נקפו ואיש לא אמר דבר. ראול ומלאני הביטו בנולמן.

"הוא אמר עוד משהו?"

"לא לנו, אבל אנחנו מקליטים כל מילה שנאמרת בחדר הפיקוד ובאחת ההקלטות שמענו אותו ממלמל את המילה 'נהגוס', "השיב ראול.

"נהגוס?" דמו של נולמן קפא בעורקיו, ורעד עבר בכל גופו. באותו רגע הוא הבין מי יכול להיות אותו עובד, אף שלא זכר ששמו היה דוד פרג'ון.

"כפי שאתה ודאי שומע במבטא שלי, "חיך ראול, "אני דובר ספרדית, אבל אני לא מכיר מילה כזו."

"אז מה עושים עכשיו?"

"ניקח אותך אליו כדי שתוכל לדבר איתו, להרגיע אותו ולשכנע אותו לפתוח את הדלת. אבל עליך להקפיד להיות צמוד אלינו וללכת במסדרון היישר

לחדר הפיקוד. אתה לא יכול להסתובב כאן לבדך.
בסדר?"

ראול ומלאני קמו וסימנו לנולמן להצטרף אליהם.
הלאות שאפפה אותו נעלמה כלא הייתה וסקרנות רבה
תפסה את מקומה.

כולם יצאו מחדר הישיבות ופנו אל מסדרון ארוך.
נולמן צעד אחרי ראול ומלאני וניצל את ההזדמנות כדי
לסרוק את גופה של מלאני. גזרתה הייתה נאה,
והמכנסיים האפורים שלבשה הדגישו את קימורי ישבנה
והחמיאו לה. הליכתה הקרינה אתלטיות. היא ודאי
מתאמנת על בסיס קבוע. הוא תהה אם היא רצה ריצות
שטח כמוהו.

הם חלפו על פני משרד שעל דלתו הסגורה היה תלוי
שלט עם הכיתוב "מפקד". כנראה המשרד של רביד. אף
שביקש שיקראו לו, ראול ומלאני חלפו על פני הדלת בלי
לעצור, ללא היסוס.

המסדרון הארוך התעקל ונמשך, עד שבקצהו ראה
קבוצת אנשים מתגודדת ליד מה שנראה כדלת סגורה.
כשנולמן התקרב אליהם, כולם הביטו בו. נדמה היה
לו ששמע את השם "גאנדי" נלחש ביניהם. כולם היו

לבושים באותם בגדים אפורים שלבשו ראול, מלאני ורביד.

הם נעצרו מול דלת גדולה, רחבה, דרכנפית. זו ודאי דלת הכניסה לחדר הפיקוד. היא הייתה עשויה פלדה, והיה ברור שהיא כבדה מאוד. בצד הדלת היה מותקן אינטרקום שכלל עינית ומסך.

"זאת מצלמה דרכיוונית", הסבירה מלאני. "כפי שאתה יכול לראות את מה שקורה בפנים, כך גם מי שנמצא בתוך חדר הפיקוד, יכול לראות אותך."

נולמן בחן את התמונה במסך. החדר הפנימי היה גדול מאוד, ומסכים רבים היו תלויים בו מהתקרה. שולחן פיקוד ארוך ניצב במרכזו, ועליו היו מפוזרים מכשירי טלפון בצבעים שונים ולוחות בקרה עם סימונים שהוא לא הצליח לקרוא מרחוק.

מעניין איפה הכפתור האדום שרואים בסרטים. הוא המשיך לסקור את מסך האינטרקום עד שזיהה בפינה הרחוקה של החדר דמות שכרעה על הרצפה, בגבה אליו. כנראה דוד פרג'ון.

"אתה רואה את הכפתור הבולט הזה?" מלאני הצביעה על כפתור בצד המצלמה.

נולמן הנהן.

"זה בעצם מעין ג'ויסטיק שבאמצעותו אפשר לכוון את המצלמה וגם לעשות זום לכל מקום בתוך החדר. אתה רוצה שאכוון אותה על מר פרג'ון ואגדיל את התמונה?"

"כן."

מלאני סובבה את המצלמה לכיוון המקום שבו כרעה הדמות, והגדילה את התמונה עד שנולמן ראה את פרג'ון בבירור.

"רגע, מה בדיוק אתם מצפים שאני אעשה?"

ראול פנה אל קבוצת האנשים שעמדה לידם, "אני מבקש מכולכם לעזוב את המקום."

אחרי שכולם התרחקו אל מעבר לעיקול המסדרון, הוא פנה שוב לעבר נולמן. "אנחנו לא יודעים מה בדיוק מצבו של מר פרג'ון. לכן חשוב מאוד שתדבר איתו בצורה שקולה ונינוחה. הוא הרי קרא לך לבוא לכאן, אז הוא כנראה סומך עליך. אני רוצה שתשדר לו ביטחון."

"כרגע הוא מרגיש אבוד, לבדו, בחושך," הוסיפה מלאני, "אנחנו צריכים להראות לו שיש אור בקצה המנהרה, ככה אומרים בעברית, כן? הוא צריך

להשתכנע שאתה איתו באירוע ותיקח אותו אל האור הזה. אנחנו רוצים לפתוח ערוץ תקשורת בינך ובין דוד. קוראים לזה פִּייסִינֶג. נעשה את זה יחד אבל לאט, כי קודם צריך לבנות אמון ביניכם. זה שהוא ביקש דווקא אותך, זה כבר עוזר."

"ואיך אני אמור לייצר את הביטחון ואת האמון שאתם מדברים עליהם?"

מלאני הסיטה קווצת שיער מפניה אל מאחורי האוזן, "תזכיר לו חוויה חיובית משותפת שהייתה לכם, תן לו להבין שהוא חשוב לך ולכן מיהרת לבוא לכאן."

וראול הוסיף בטון לחוץ, "אבל בשום מקרה אסור לשקר לו. אנשים במצבו מזהים שקר מייד."

"נו, באמת," אמר נולמן, "אחרי שחטפו אותי מתוך אולם בית המשפט, הרסו לי הצלחה בטוחה בתיק גדול וגרמו לי נזק תדמיתי ועסקי שאני עוד לא יודע לאמוד, אתם באמת רוצים שאספר לו שמיהרתי לבוא לכאן מרצוני ושהוא לא יזהה את השקר?"

מלאני הניחה יד מרגיעה על כתפו, "תשתדל להרגיע אותו ולגרום לו לשתף איתך פעולה."

"ואם הוא לא יענה לי?"

"תצטרך להמשיך לנסות," הסביר ראול בטון מעט יותר רגוע. "הוא ישמע אותך כל הזמן ויחליט מתי לענות. אבל אם תפסיק, זה יהיה מבחינתו כאילו ויתרת עליו וזה הכי גרוע במצבו הנוכחי. תנסה למשוך אותו לשיחה. אתה עורך דין, לא צריכה להיות לך בעיה לדבר, נכון?"

"ועוד דבר," החלה מלאני לומר, "חשוב מאוד לשים לב לשפת הגוף שלו, בכל רגע נתון. אנחנו לא רוצים שהוא חלילה יזיק לעצמו. אנחנו נשגיח מהצד, ואם נראה משהו חריג אצל דוד, ננחה אותך."

"הכל ברור?" ראול נעץ בו מבט רציני. "יש לך שאלות נוספות? אם כן, שאל עכשיו כי ברגע שנתחיל אי אפשר יהיה להפסיק. זה כלל ברזל בתחום שלנו."

"שום דבר לא ברור, אבל אין לי שאלות."

ראול סימן בידו לנולמן להמתין רגע, "תתחיל בכך שתפנה אל מר פרג'ון ותאמר לו מי אתה. תדגיש שהגעת לכאן כדי לעזור לו. בנוסף, אתה רואה את השלט הירוק על שידת המתכת האפורה שמאחוריה מסתתר מר פרג'ון?"

נולמן הנהן.

"באמצעותו אפשר לפתוח את הדלת מרחוק. אחרי שתצליח לייצר איתו תקשורת כלשהי, בקש ממנו שיפתח את הדלת ויאפשר לנו להיכנס."

נולמן כחכת בגרונו ולחץ על כפתור האינטרקום, "מר פרג'ון! אמרו לי שאתה קורא לי. אני גאנדי, המפקד שלך."

לרגע לא קרה דבר. הדמות השרועה על הרצפה לא עשתה כל תנועה שהסגירה את זה ששמעה אותו.

ראול סימן בידו לנולמן לחזור על דבריו, אך בטרם הספיק לעשות כן, הדמות הזדקפה מעט וסובבה את ראשה לכיוון הדלת ופניה המיוסרות נראו בבירור במצלמה.

האיש היה מבוגר יותר מאשר בתמונות שהציגו לו קודם לכן ומזוקן. הנהג שפגש בצבא היה ללא זקן. איך יוכל לדעת אם מדובר באותו אדם? הוא המתין, בלי לומר או לעשות דבר.

"לאן נעלמו כולם?" צעק לפתע האיש בחדר, "השארתם אותי לבד. אני לא יכול להיות חשוף ככה, הם יפגעו בי!"

"מי השאיר אותך לבד? מי יפגע בך? אין כאן אף אחד."

על מה אתה מדבר?" שאל נולמן בתמיהה.

"אתה חירש? אתה לא שומע את היריות? הן מתקרבות אליי. תראה איך הקליעים מסתובבים על הציר שלהם וחולפים לידי בהילוך איטי."

נולמן הסיט מבטו לעבר ראול ומלאני, "שמעתם אותו? מה עובר עליו?"

מלאני וראול הביטו זה אל זה והנהנו בראשם, כאילו מאמתים איזושהי תובנה מקצועית, וראול סימן לו להמשיך לדבר.

נולמן פנה חזרה לאינטרקום, "פרג'ון, תקשיב רגע. אף אחד לא יורה עליך, ומה זה הסיפור הזה שאתה רואה את הקליעים מסתובבים באוויר?"

"מה יש לך, קובי?" ראול ספק לחש ספק צעק, "אל תדבר אליו ככה, זה לא מה שאמרנו לך לעשות."

גם מלאני נעצה בו מבט מלא תוכחה.

הדמות על מסך האינטרקום נופפה בידיה בכעס. "אל תגיד לי מה אני רואה ומה אני לא רואה. אני רואה כל קליע וקליע, אפילו את המסלול שהוא עושה באוויר אני רואה. כל הקליעים עפים לכיוון שלי. אתה חושב שאני מדבר סתם? תראה את החיילים הסורים, יושבים להם

בכיף מולנו עם אוכל ושתייה ומנסים לפגוע בי.”
גאנדי הסיר את ידו בבת אחת מכפתור האינטרקום
ופנה לראול ומלאני, “האיש ירד מהפסים לחלוטין. אין
לי מושג מה יש לו ועל מה הוא מדבר, ועוד יותר אין לי
שום מושג מה הוא רוצה ממני. הוא — ”
”גאנדי, הם לא מפסיקים לירות עליי. הם מנסים לפגוע
בי, רק בי, כי השארתם אותי כאן לבד, כמו כלב מת.
איפה הסרן? איפה הצלם? תחזור להציל אותי גאנדי, אני
לא רוצה למות.”
האזכור של הסרן ושל הצלם תפס את גאנדי לא מוכן,
אבל עכשיו הוא כבר היה בטוח. פרג'ון אכן היה הנהג.
נהגוס.

פרק 6

עכשיו הוא ידע כיצד עליו לנהוג. גאנדי לחץ שוב על האינטרקום, "יאללה, נהגוס, צא משם מייד ואז תוכל לשאול אותי את כל השאלות שלך."

טון הדברים היה כנראה בוטה מדי, שכן פרג'ון סובב את גופו ורכן שוב לכיוון הרצפה מעבר לשידת המתכת, אחז את ראשו בין ידיו ומלמל לעצמו בליל מילים שנולמן לא היה יכול לפענח.

"אתה לא יכול לתקוף אותו ככה," אמר ראול בכעס, "אמרנו לך להיות עדין איתו וליצור אצלו תחושת ביטחון כדי לא לדחוף אותו לעשות מעשה קיצוני. עשית בדיוק הפוך ממה שביקשנו. תראה למה גרמת."

"ייתכן שהם צודקים, הם אנשי המקצוע, אבל תחושת הבטן שלו אמרה את ההפך. הוא העדיף לסמוך עליה.

"יש לכם כאן מרפאה?"

"כן, למעלה," סינן ראול בזעף.

"כדי לשכנע אותו לצאת, אני רוצה להבטיח לו שניקח אותו למרפאה ושאיש לא יעצור אותו ולא יפגע בו. אפשר להסכים על כך? אני צריך לדעת מראש."

"זאת לא החלטה של הרופא או של הפסיכולוגית, אלא שלי," נשמע קולו של רביד.

מאיפה הוא הגיע פתאום? "ומה אתה מחליט?"

"קודם תוציא אותו ואחרי כן נראה מה נעשה איתו."

שוב הוא מתנשא עליו, הרביד הזה. אם זה יימשך כך, הפיצוץ ביניהם הוא רק עניין של זמן. מוטב שכבר עכשיו יעמיד אותו במקומו.

"אז אני מעדיף שלא להמשיך לשוחח עם אדון פרג'ון ומציע שתעשה את זה אתה," השיב נולמן והחל להתרחק מהדלת, עד שנעמד בין ראול ובין מלאני.

רביד שילב את ידיו על החזה. "זה לא עובד ככה, אתה יודע את זה בעצמך. אז חבל לנהל מלחמה מיותרת כשמר פרג'ון אחוז טירוף ומסתובב עם אקדח באחד המקומות הרגישים ביותר במדינת ישראל. חשבתי שהבהירו לך את חומרת המצב," המשיך רביד בטון בוטה, "אנחנו חייבים לחלץ ממנו את הסיסמה שהוא שינה."

"החלטה שלך," השיב נולמן והביט היישר לעיניו של רביד, שכעסו ניכר בבירור על פניו. נראה שהוא לא היה רגיל להתמודד עם טיפוס כמוהו בממלכה שלו, אבל נולמן ידע שהוא כרגע תקוותו היחידה ולא התכוון לוותר.

"Well, אם הוא יסכים לצאת, נאשפז אותו במרפאה," הציעה מלאני בקולה המרגיע. "הכוונה שלנו היא להעביר אותו בהמשך, ברגע שמצבו יאפשר זאת, למחלקה מקצועית כדי לבדוק אותו ולטפל בו. עד אז הוא ינוח במרפאה. נראה לי שזו פשרה סבירה בהחלט." "בתנאי שתאזקו אותו למיטה. אני לא מתכוון לרדוף אחריו שוב לכאן," השיב רביד, בקול פחות תוקפני. "תשאיר לנו את ההחלטה בהתאם לשיקולים רפואיים מקצועיים, אוקיי?" אמרה מלאני.

רביד השתהה לרגע בתשובתו ואז נשם עמוק, "בסדר, אתן לקו הפעולה שלכם הזדמנות. אבל המשימה שלכם היא קודם כל להוציא ממר פרג'ון את הסיסמה החדשה שהוא התקין במערכת. זה הדבר הכי דחוף, לפני כל שיקול אחר! גם לפני שיקולים שנוגעים לבריאות של מר פרג'ון. ברור?"

ראול ומלאני הנהנו בחוסר רצון מופגן.
 רביד מיקד את מבטו בראול והוסיף, "אבל אם הוא
 מנסה לברוח או עושה תרגילי התחמקות אחרים, אז כבר
 אפעל על פי שיקול דעתי הבלעדי ובלי ויכוחים.
 הבנתם?"

"כן," השיבו ראול ומלאני יחד.
 רביד שלח מבט נוזף וכעוס לעבר נולמן, ואז פנה
 לאחור ונעלם מעבר לעיקול המסדרון.
 "אני לא סובל את האיש הזה," מלמל ראול לעצמו.
 "אני יכול להמשיך עכשיו?" שאל נולמן.
 "כן, אבל בזהירות הפעם, כמו שתדרכנו אותך,"
 השיב ראול.

לא הייתה לנולמן כל כוונה להיות זהיר. פרג'ון יצטרך
 לעשות מה שהוא יורה לו, כמו בלבנון.
 "היי, נהגוס, למה הפנית אליי את הגב פתאום?" קרא
 נולמן בקול, על מנת שפרג'ון ישמע אותו במקום
 מחבואו. "תסתכל אליי ובלי משחקים."
 בתגובה החל פרג'ון לנענע את ראשו מצד לצד.
 הוא לא מוכן לשתף פעולה?
 "אני לא יכול," נשמעה זעקתו של פרג'ון מתוך מסך

האינטרקום בעודו ממשיך לרכון לכיוון הרצפה. "ברגע שאוזז הם יצליחו לפגוע בי. תביא את הסרן ואת הצלם שיחפו עליך. לאן הם נעלמו? הם נפגעו? הם בחיים? גאנדי, אתה חייב להציל אותי, אתה חייב לבוא ולהוציא אותי מכאן."

"פרג'ון, קח את השלט שעל השידה ופתח לי כבר את הדלת, אין לי את כל היום בשבילך, איך אני יכול להציל אותך אם הדלת סגורה?"

מלאני נרתעה לאחור מטון הדיבור שלו, וראול הניח יד מרסנת על כתפו, אך במסך האינטרקום הם ראו שפרג'ון שלח את ידו מעלה ואסף את השלט. בידו השנייה ניגב פרג'ון את פניו.

"דבר איתי פרג'ון, אני רוצה לעזור לך, פתח לי את הדלת ואני מייד מגיע להציל אותך."

מה בדיוק יהיה עליו לעשות לשם כך, עדיין לא היה לו מושג.

רעש פתיחת הבריחים החשמליים סביב הדלת נשמע ברחבי המסדרון והעיד על כך שפרג'ון לחץ על השלט. נולמן דחף את דלת הפלדה הכבדה ונכנס לחדר הפיקוד. הוא הספיק לראות את פרג'ון מתכנס שוב במקום

מחבואו מאחורי שידת המתכת.

"פרג'ון, אל תזוז, אני מגיע לחלץ אותך," קרא ונע
במהירות לכיוונו.

נולמן עקף את השידה ונעמד ממש מעל פרג'ון, תפס
אותו בצווארון חולצתו ומשך אותו כלפי מעלה.
פרג'ון לא התנגד.

נולמן הרים אותו ותמך בו מתחת לכתפו כך שפרג'ון
נשען עליו.

איזה סירחון. ריח הזיעה שנדף מפרג'ון הגעיל אותו,
והוא נאבק ברצון להרפות ממנו. הם חייבים לצאת מפה
במהירות לפני שהוא ייחנק.

בזווית העין הבחין באקדח שנותר זרוק על הרצפה
מאחורי השידה וזה נתן לו רעיון.

"עכשיו, רוץ יחד איתי מהר, לפני שיורים עלינו!"
אלוהים אדירים. הוא לא האמין שהוא משתף פעולה
עם ההזיה הזו.

פרק 7

זה הלך בקלות רבה משציפה.

פרג'ון המשיך לייבב ולמלמל לעצמו, אך שיתף פעולה והתקדם יחד איתו במהירות לכיוון הדלת. מדי פעם בפעם הוזכרה המילה "גאנדי" בתוך בליל המלל הלא ברור שיצא מפיו של פרג'ון, אך נולמן לא הצליח להבין את ההקשר.

"אני לוקח אותך למרפאה," אמר נולמן לפרג'ון, שהנהן בראשו בהסכמה.

הם יצאו יחד מחדר הפיקוד והלכו בעקבות ראול ומלאני לאורך המסדרון המואר, כשפרג'ון נשען עליו. ברגע שעברו את עיקול המסדרון, הופיע רביד מלווה באנשי אבטחה נוספים שחלפו על פניהם במהירות. נולמן שלח אחריהם מבט מעבר לכתפו, הם ודאי ממהרים להחזיר לידיהם את השליטה בחדר הפיקוד ולאסוף את האקדח שפרג'ון חטף בתחילת האירוע.

ראול ומלאני הולוכו את נולמן ואת פרג'ון לגרם
מדרגות צדדי, וארבעתם טיפסו שתי קומות, בקצב איטי
שפרג'ון הכתיב.

עם כל מדרגה נוספת נראה היה כי כוחו של פרג'ון
נחלש, והלחץ על גבו של נולמן מנשיאת המשקל הנוסף
הלך וגבר. כך הם התקדמו עד שהגיעו למרפאה.
הוא הושיב את פרג'ון על המיטה הראשונה שראה,
ומלאני הרימה את רגליו והשכיבה אותו, בעוד ראול
מסדר כרית תחת ראשו.

ברגע שנולמן הזדקף חזרה, כאב חד עבר לכל אורך
עמוד השדרה שלו. הוא התיישב בעייפות על אחד
הכיסאות והמתין שהכאב יעבור, כפי שנהג לעשות
תמיד. מאז מלחמת לבנון סבל מכאבים בגבו שבאו
והלכו.

מלאני התיישבה על כיסא לצד המיטה, רכנה מעל
פרג'ון והניחה ברכות את ידה על כתפו. "מר פרג'ון, דוד,
אתה עכשיו במקום בטוח. אנחנו נשמור עליך, אבל
אנחנו צריכים לדעת מה הסיסמה החדשה שהתקנת
במערכת. זה חשוב, אתה יודע את זה, נכון?"

ברגע הראשון לא הייתה כל תגובה מצד פרג'ון. רגע

לאחר מכן החל גופו רועד והוא זעק, "אני לא יכול. אתם לא רואים שיורים עליי?" הוא הביט לכיוונו, "גאנדי, אתה זה שהבאת אותי ללבנון. אתה חייב להציל אותי ולהוציא אותי מכאן." פרג'ון ניסה לקום מהמיטה ששכב בה, אך מלאני הצליחה לעצור אותו.

ראול ניגש במהירות למיטה כשהוא אווז מורק מלא בנוזל שקוף, ונעץ את המחט בזרועו של פרג'ון. פרג'ון לא גילה כל התנגדות, ולמעשה, נראה שכלל לא היה ער לכך. בתוך רגעים ספורים הוא השתק וגופו הפסיק לנוע.

ראול ומלאני נותרו עומדים לצד מיטתו של פרג'ון והביטו בו עד שהוא נרגע לחלוטין ושקע בשינה. נולמן צפה בהם ממקום מושבו. גם לו לא היה מזיק לקבל מנה קטנה מחומר ההרגעה הזה.

נולמן ישב בחדר הישיבות ושתה קפה שחור עם הל. שתיית הקפה הריחני הרגיעה אותו, והוא לקח לעצמו עוד עוגייה מהמגש שעל השולחן.

ראול ומלאני נראו לא פחות עייפים ממנו. "אז סיימתם איתי? אני יכול לחזור לחיי?" שאל

נולמן. ישיבת הבוררות הענקית שנקבעה לעוד כמה ימים לא תכין את עצמה. אלוהים יודע איך יפצה על שעות העבודה שהחמיץ היום. הוא חייב לברר מה התרחש במשרד בהיעדרו וגם לדבר עם שירה.

כשהם נכנסו לחדר הישיבות הוא ניסה לטלפן, אך לא היה צליל חיוג. מתברר שרביד התכוון ברצינות לכך שאין שיחות יוצאות מהמתקן.

"זה לא כל כך פשוט. כדי שנוכל לעזור לדוד, עלינו להבין את האירוע שהוא מתייחס אליו, מה קדם לו וכיצד הוא הסתיים. הוא במצב קשה מאוד וצריך עזרה מקצועית. אנחנו צריכים שתסביר לנו מניין אתה מכיר את מר פרג'ון ומה הקשר שלך אליו ולאירוע," השיב ראול.

ומלאני הוסיפה, "כמו שהבנת, עלינו גם לקבל ממנו את הסיסמה החדשה שקבע במערכת, ולשם כך אנחנו צריכים קודם כל לייצב אותו."

"כמה זמן זה עוד ייקח? עד מתי אתם מתכוונים להחזיק אותי כאן?"

מלאני הניחה על השולחן דפדפת, "Well", קשה לומר מראש. אני מציעה שנתחיל, וברשותך ארשום את מה

שתספר לנו, כי זה ישמש אותנו בהמשך הטיפול בדוד.
אני מקווה שאין לך התנגדות.”

”לא, אין לי, אבל לפני שאנחנו מתחילים, אני חייב
ליצור קשר עם המזכירה שלי. לקחו אותי באמצע יום
עבודה ויש לי מיליון ואחד דברים שעליי לטפל בהם. אני
עצמאי, לא שכיר, אי אפשר לנתק אותי כך מהמשרד.”
הוא חייב היה לדעת אם התקבלה החלטה בבקשה
שהגיש הבוקר לבית המשפט. הלכות ודאי כבר על
קוצים והפציען בטלפונים את ילנה המסכנה. אי אפשר
להאשים אותו, הרי הוא נעלם בלי להשאיר אחריו
הנחיות. טוב, הוא הרי לא תכנן שיחטפו אותו היום...
ועוד למתקן בלי קליטה סלולרית.

”אני אבדוק מה אני יכול לעשות בעניין ואעדכן
אותך,” השיב ראול.

נולמן נשען אחורה בכיסאו ושילב את ידיו מאחורי
עורפו, ”אוקיי, אז נמתיך. קודם תאשר לי לטלפן
למזכירה שלי ולבת שלי, ורק אחרי שאדבר איתן, אני
אשיב לשאלות שלכם.”

ראול קפא לרגע במקומו, נעץ בו מבט מלא תוכחה,
ואז הסתובב ויצא מהחדר ללא מילים.

נולמן נאנח. אם ראול חשב שהוא עומד לרשותו בכל עת, אז שיחשוב שוב. הם לא יכולים גם לחטוף אותו וגם לצפות ממנו לשתף פעולה כשלא נותנים לו לטפל בעניינים שלו.

כעבור דקות ספורות חזר ראול. "בוא, עשית שרירים, אז סידרתי לך טלפון."

הם ירדו במדרגות קומה אחת ופנו לאזור במתקן שנולמן לא היה בו עדיין. ראול הוליך אותו לאחד המשרדים וביקש ממנו להמתין. לאחר רגעים ספורים חזר ראול עם רביד שהחזיק צרור מפתחות בידו.

רביד סימן לנולמן לשבת ליד שולחן כתיבה שהיה בחדר. באמצעות אחד המפתחות הוא פתח דלת של ארון מתכת שהיה מוצמד לקיר מעל לשולחן הכתיבה, והוציא ממנו מכשיר טלפון בצבע ירוק.

"תוכל להשתמש בטלפון הזה, יש לך חמש דקות לשם כך," אמר רביד והוסיף, "אתה לא יכול לומר היכן אתה ומה אתה עושה, אלו התנאים."

"מר רביד, אני לא בצבא ולא פקוד שלך וגם לא עובד במתקן הביטחוני הזה שלך, כבר הבהרתי לך את זה. אני אדבר בטלפון כמה שאני רוצה וכמה שאני צריך. כל עוד

אני לא מפר את הסודיות של המסמכים שהחתמת אותי עליהם, אני אומר מה שאני רוצה ולמי שאני רוצה ואני מבקש להשאיר אותי לבד כדי שאוכל לדבר בחופשיות. דבר נוסף, כיוון שמדובר בעניינים פרטיים של לקוחות, עליי לדעת אם השיחות כאן מוקלטות, כי אם התשובה חיובית, אני דורש לשוחח ממכשיר טלפון אחר.

רביד לא הניע שריר. "אלו התנאים שלי לכך שתוכל לקיים מכאן שיחת טלפון. אתה יכול לבחור להתאים עצמך לתנאים הללו או לא לדבר בכלל."

נולמן פנה אל ראול, "אני חוזר לחדר הישיבות ומציע לך לארגן לי בדחיפות הסעה חזרה הביתה, אחרת אדאג שכל מי שחטף אותי לכאן ישלם על כך מחיר גבוה מאוד. איש מכם, לא אתה ולא מר רביד, לא ייתן לי הוראות או יגביל אותי. תגידו תודה שאני מסכים בכלל לשתף פעולה. אינכם זקוקים עוד לעזרתי כדי להוציא את פרג'ון מחדר הפיקוד וכל דקה נוספת שאני נמצא כאן, היא מרצוני החופשי. מר רביד מתקשה להבין מה שאני אומר, אז אולי תסביר לו אתה ובינתיים אני אמתין בחדר הישיבות להסעה שלי הביתה." הוא קם, יצא מהחדר והחל ללכת לכיוון גרם המדרגות, בניגוד מוחלט

להוראת רביד שלא יסתובב במתקן לבדו.
 כשהגיע לקצה המסדרון ראול קרא לו לחזור. "בסדר,
 בסדר, תוכל לדבר ללא הגבלת זמן ומבלי שנהיה נוכחים,
 אבל אני לא יכול לעשות דבר בנושא ההקלטה. במתקן
 הזה הכל מוקלט, כל הזמן. אני אמתין לך מחוץ לחדר."
 נולמן נכנס לחדר, התיישב ליד השולחן והמתין
 שראול ורביד יצאו. בשעה כזו ילנה כבר הייתה בבית.
 הוא טלפן אליה והתעדכן בפעילות שהייתה במשרד
 במהלך היום ולגבי החלטת בית המשפט שחיכה לה.
 אחרי כן הנחה אותה מה לומר ללקוח.

"היה עוד משהו", החלה ילנה לומר, "עורך דין
 בנקיר טלפן כמה פעמים וביקש לדעת מה שלומך. הוא
 לא רצה להגיד לי מדוע הוא שואל, אך הוא נשמע
 מודאג. הוא ביקש שתתקשר אליו כשתוכל."

"לניצ'קה, טלפני לעורך דין בנקיר ואמרי לו שאני
 בסדר ושבינתיים ימתין עם ההביאס קורפוס."
 רביד ודאי יאזין לשיחה לאחר מכן וכך ידע שהוא
 נעריך למצב שבו ימשיכו להחזיק אותו במתקן בניגוד
 לרצונו.

"מה זה הביאס קורפוס?"

“עורך דין בנקיר יודע והוא גם ידע מה לעשות.”
“קובי, הכל בסדר אצלך? היום בבוקר מישהו טלפן
ודרש לדעת היכן אתה וטען שזה בהול. אחרי כן נעלמת
לכל היום במקום לחזור למשרד, ובנוסף היו הטלפונים
של עורך דין בנקיר. כל זה מדאיג אותי מאוד. מה קורה
כאן?”

“הכל בסדר. אעדכן אותך כשאחזור.”
לאחר מכן הוא שוחח עם שירה ועדכן אותה שהוא
אכן במילואים, כך שאין כל סיבה לדאגה.

“אז מה אתם רוצים לדעת?” שאל אחרי שראול והוא
חזרו לחדר הישיבות.

“בוא נתחיל בהתחלה. היכן פגשת את מר פרג'ון ומה
הקשר שלך אליו?” שאל ראול. נולמן זיהה בקולו נימה
של כעס על העימות שהיה ביניהם קודם לכן.

“הוא היה נהג שלי בסיור מודיעיני מסווג שעשיתי
במהלך מלחמת לבנון. הסיור נמשך בסך הכל שלושה
ימים. הוא מבוגר ממני ולמיטב זיכרוני כבר היה נשוי
והייתה לו גם ילדה קטנה, כך שממילא לא היה שום דבר
משותף בינינו. מאז לא היה לי שום קשר איתו. לכן גם

לא זיהיתי אותו בהתחלה.

“האם היה איזשהו אירוע במהלך הסיור הזה שבו חיילים בצבא הסורי ירו עליכם והצלת את מר פרג'ון?”
“אין לי מושג על מה פרג'ון מדבר, יכול להיות ש—”
דפיקה נשמעה על הדלת, ולחדר הישיבות נכנס בסערה אחד מעובדי המרפאה שנולמן ראה קודם לכן.
“חלה החמרה במצב של דוד, כדאי שתעלו מהר.”

פרק 8

עוד לפני שנכנס למרפאה כבר שמע נולמן את קולו של פרג'ון. הוא זעק שהשאירו אותו לבד, שיורים עליו ושהוא רוצה שגאנדי יגיע אליו מהר וייחלץ אותו.

שוב הוא התחיל עם השטות הזאת?

פרג'ון שכב על המיטה במרפאה, מקופל בתנוחת עובר, עיניו עצומות וידו לופתת בכוח את שפת המיטה, כאילו הוא מנסה לקום ממנה. אצבעותיו כבר הלבינו מרוב מאמץ, אך אחד מעובדי המרפאה אחז בו בחוזקה ולא אפשר לו לזוז.

נולמן ניגש במהירות לפרג'ון, כרך את זרועו סביב כתפו, תפס בידו השנייה והידק את אצבעותיו סביבה. "היי נהגוס, פרג'ון חביבי, אני כאן ואני זה שמחזיק לך את היד. אתה יכול להירגע, הכל בסדר, כבר הצלת אותך," הוא השתדל להסתיר את תחושת אי־הוודאות והבלבול שלו ביחס לכל המצב.

חלף עוד רגע וידו של פרג'ון החלה להרפות מאחיזתה במיטה. הוא פקח את עיניו ונעץ בנולמן מבט דומע.
 "אתה תמיד בא להציל אותי, גאנדי, אה?"

"כן, בטח. אפשר לשחרר אותך? אתה מבטיח לא להשתולל ולא לקום מהמיטה?"

"אני מפחד כל הזמן שישאירו אותי לבד, זה הכל. רק אתה מבין את זה. בבקשה, תוציא אותי מפה, לפני שהם יצליחו לפגוע בי." גופו של פרג'ון החל לרעוד. הוא חזר להתייפח והוסיף, "איפה כל האחרים?"

מה הוא יכול להשיב בלי לגרום לפרג'ון לחזור ולצעוק? נולמן קלט שראול ניצל את הזמן והכין זריקה נוספת, כנראה גם הפעם עם חומר הרגעה.

ראול התקרב והזריק את החומר לזרועו של פרג'ון, שלא התנגד, אך עדיין לא הרפה מאחיזתו בנולמן. נולמן נותר לשבת באותה תנוחה עד שפרג'ון נרגע ונרדם.

ראול פנה למלאני, "גם את רואה פה סימנים לפסיכוזה?"

"השאלה היא אם אלו מחשבות שווא והזיות או שהוא חווה פלשבקים מאירוע טראומתי אמיתי מהשירות הצבאי שלו."

ראול קימט את מצחו, "כן, זו גם אפשרות. כרגע דוד מתקשה להבדיל בין המציאות החיצונית לעולם הפנימי שלו. הוא גם מדבר בצורה לא מאורגנת. זה יכול לשקף גם פסיכוזה וגם פוסט־טראומה."

מלאני הביטה לכיוונו של פרג'ון, "יש לנו דיבור מבובל, אובדן קשר עם המציאות והתנהגות תוקפנית חסרת היגיון, שילוב שמתאים לפסיכוזה. אבל כדי שנדע אם מדובר בפסיכוזה צריך לברר אם זה אירוע חד־פעמי או אירוע מתמשך."

"אתם רוצים להגיד לי שזה כבר קרה לו בעבר?"
התערב נולמן.

"אנחנו לא באמת יודעים, וכפי שאתה רואה הוא לא במצב למסור לנו את המידע הזה," השיב ראול, "לא הייתי רוצה לתת לו תרופות אנטי־פסיכוטיות אם זאת לא פסיכוזה."

מלאני שפשפה את סנטרה, "אנחנו חייבים להשיג עוד מידע לגבי המצב שלו כדי לקבל החלטות יותר מו—" "אנחנו צריכים להעביר אותו למרפאה שלנו," קטע אותה ראול, "שם נוכל להשגיח עליו ולטפל בו בצורה מקצועית וגם לבדוק אותו בצורה יסודית יותר. בואי ננצל

את השפעת הזריקה שנתתי לו כדי להוציא אותו
באמבולנס כבר עכשיו."

נולמן צפה בפרג'ון הישן והקשיב לחילופי הדברים.
ממש צרה! גם ראול וגם מלאני לא יודעים מה הביא את
פרג'ון לחטוף את האקדח ולהסתגר בחדר הפיקוד. מה
עוד הוא יכול לומר להם כדי לעזור לפרג'ון?

"אִיט'ס אולמוסט מִיֶּדְנִיט, אתה חושב שנצליח לארגן
אמבולנס בשעה כזו?" תהתה מלאני.

"אין לנו ברירה, דוד עלול להתמוטט מחדש בכל
רגע. תדווחי שזה מצב חירום, מצידִי שזה יהיה
אמבולנס צבאי מאחד הבסיסים בסביבה."

מלאני לא השיבה ומיהרה לצאת מהמרפאה.
ראול הביט ארוכות בפרג'ון, ואז הסיט את עיניו
לנולמן, "אנחנו בשלב קריטי, ומה שיקרה בשעות
הקרובות עלול להשפיע על יכולת ההתאוששות של דוד
מהמשבר החמור שהוא נמצא בו. צריך להיות מאוד
זהירים כרגע. אני מבקש ממך להצטרף אלינו לנסיעה
למרפאה. מחכה לנו לילה מאוד ארוך."

נולמן הנהן. "העיקר מבחינתי שקודם כל אצא
מהמתקן הזה. בינתיים אני איתכם, אבל אין לי מושג על

מה הוא מדבר. הוא רצה שאציל אותו, אז הצלתי אותו.
לא נראה לי שיש עוד משהו שאני יכול לתרום.

"זה לא בדיוק ככה," השיב ראול. "כמו שאתה רואה,
דוד חווה התקף של מציאות מדומה שלא ברור מה
מקורו, ואתה חלק מהאירוע מבחינתו. כדי שנוכל לעזור
לו אנחנו צריכים לגלות כמה שיותר פרטים על האירוע,
וכאן אתה נכנס לתמונה. ואל תשכח שצריך עוד להוציא
ממנו את הסיסמה הארורה הזאת."

ראול נעץ בנולמן מבט והמתין, אך הוא התמהמה
בתשובתו.

"לאיזו מרפאה התכוונת לקחת אותו?" שאל בסופו
של דבר.

"זו מרפאה של משרד הביטחון, שהיא מקום העבודה
הקבוע של מלאני ושלי. שם אנחנו מטפלים בחולים שלנו
שסובלים מהלם קרב ומפוסט־טראומה. זה במרכז הארץ,
לא רחוק מכפר יונה."

"אז אתם מתכוונים להוציא את פרג'ון מכאן על דעת
עצמכם, עכשיו, באמצע הלילה, ולאשפז אותו שם?"
"הלוואי שזה היה כל כך פשוט," השיב ראול
והוסיף בקול נחוש, "אנחנו צריכים לקבל את האישור

של מר רביד.

"אתה כל הזמן קורא לו מר רביד, מה שמו הפרטי?"
"אין לי מושג. כשמלאני ואני הגענו הנה אחרי שדוד
הסתגר בחדר הפיקוד, הוא הציג את עצמו בפנינו בשם
מר רביד, וכך זה נשאר."

רבע שעה מאוחר יותר חזרה מלאני למרפאה, כשהיא
מלווה ברביד.

"נו?" קרא ראול, "יש אמבולנס?"
"דוד פרג'ון לא יוצא מפה לשום מקום כרגע," אמר
רביד.

"מה זאת אומרת? אתה לא מבין שצריך לאשפז את
דוד בדחיפות במרפאה שלנו? אנחנו חייבים להבין מה
עובר עליו ולטפל בו בהתאם."

"אין מצב, ראול, אמרתי גם למלאני. חבל על
המאמצים שלכם," ענה רביד. "אני לא מוציא את דוד
מכאן עד שאנחנו מוציאים ממנו את הסיסמה החדשה.
נעשה את זה בשיטות שלכם או בשיטות שלנו, ורק אז
אני אקבל החלטות מה עושים איתו."

מצחו של ראול נחרש קמטים, "קרה משהו לאחרונה

עם דוד שיכול היה לרמוז שמשהו לא טוב עובר עליו ולהסביר את ההתפרצות שלו?"

רביד שתק לרגע ונראה מהורהר. "הדבר היחיד שאני יודע הוא שדוד עומד לצאת לגמלאות."

"זה בהחלט יכול להיות טריגר להתפרצות פוסט-טראומה שקשורה למלחמה. הוא יוצא ממקום בטוח לטריטוריה לא מוכרת, יש פה הקבלה," הרהרה מלאני בקול רם.

"יום השנה למלחמת לבנון חל לא מזמן, והתעסקו בזה לא מעט בחדשות, אולי גם זה השפיע עליו?" ניסה נולמן לתרום את חלקו לדיון.

מר רביד נופף בידו בקוצר רוח. "הכל יכול להיות, אבל למה זה קרה, ממש לא מעניין אותי. אמרתי לכם מה המשימה הכי חשובה כרגע ואני מבקש להתמקד אך ורק בה."

ראול פנה למלאני, "מה את אומרת?"
"ממילא לא הצלחתי למצוא בסביבה אמבולנס פנוי. מר פרג'ון מורדם כרגע, ואני מניחה שהוא יישן עד הבוקר, אז אני מציעה שנותיר אותו כך. בהמשך הלילה נשגיח עליו במשמרות ונראה מה יהיה מחר."

ראול השתהה רגע. הוא נראה מותש וטרוד מאוד. הוא כחכח בגרונו ואמר, "אנחנו צריכים לברר עם אשתו של דוד אם היו לו כבר התפרצויות כאלה בעבר ואם משהו בהתנהגות שלו השתנה בחודש האחרון."

"נכון," אישרה מלאני, "ובאותה שיחה צריך גם לברר אם הוא אי פעם סיפר לה על אירוע שבו ירו עליו במסגרת שירותו הצבאי, ואם קרה אירוע ירי כזה במהלך הסיוור שבו השתתף עם גאנדי."

"מי אמר שמה שפרג'ון אומר התרחש במציאות? אני לא זוכר שום דבר כזה," קרא נולמן.

"זו בדיוק הבעיה," השיב ראול, "אם היינו יודעים בוודאות אם היה או לא היה אירוע כזה, זה היה עוזר לנו לקבוע מה קורה לו כרגע."

"לא היה. הוא מדמיין! אם היה, הייתי זוכר!"

מלאני נאנחה. "זה שאתה לא זוכר לא אומר שזה לא קרה. מר פרג'ון הזכיר גם סרן וגם צלם שהשתתפו בסיוור, ואני חושבת שכדאי שנדבר גם איתם. אם הם יזכירו אירוע כזה של יריות, אז לא מדובר בכלל בפרנויה אלא בפוסט-טראומה."

"ואז מה? פתאום הכל יסתדר לכם?" השיב נולמן, "כי

לי נשמע שאתם לא ממש יודעים מה לעשות.”

”אם נגלה שמדובר באירוע מהעבר, נצטרך לבצע שחזור מציאות יחד איתם ואיתך, וכמובן גם עם דוד עצמו.” מלאני לא הגיבה להערה העוקצנית שלו.

ראול קימט את מצחו, ”מלאני, אם נחליט שאנחנו באירוע של פוסט־טראומה, נצטרך לעשות לדוד פוקוס אקספוז’ר כאן ולא במרפאה שלנו. זה גרוע מאוד.”

”זה באמת לא יהיה בתנאים אופטימליים, אבל כנראה שלא תהיה ברירה,” השיבה מלאני.

”רגע, שנייה, אני לא מבין. על איזה שחזור בדיוק אתם מדברים ומה זה פוקוס אקספוז’ר?” שאל נולמן תוך כדי פיהוק שלא הצליח להסתיר. העייפות המצטברת השפיעה עליו.

”אם יתברר לנו מהחברים שלך לסיור שהיה אירוע ירי דומה למה שדוד מתאר, נצטרך לחיות יחד איתו את האירוע, ואז הוא יוכל לדבר איתנו,” הסביר ראול. ”לשם כך יהיה עלינו לחשוף אותו בהליך מהיר יותר מהרגיל לאירוע שיצר אצלו את הטראומה, עם כל מי שהשתתף בו. רק כך נוכל להוליך את דוד בצורה זהירה ומבוקרת אל ההווה.”

מלאני הנהנה בראשה להסכמה והוסיפה, "אני מקווה שאתה זוכר לפחות למי התכוון מר פרג'ון כשהוא דיבר על הסרן והצלם."

"להודות על האמת, גם מהם שכחתי לגמרי. אבל כן, אני יודע במי מדובר. צוות הסיור כלל גם קצין בדרגת סרן, שהיה חוקר ביצועים, בשם יגאל קורטון וצלם בשם אלכס בקר, וגם איתם לא היה לי שום קשר מאז, כלומר במשך כמעט ארבעים שנה."

"ג'אסט אָה מוֹמֶנט, " העירה מלאני, "אני מכירה את השם הזה. זה האדריכל המפורסם?"

"כן, זה הוא. לפחות כך היה נדמה לי כשראיתי אותו בטלוויזיה לאחרונה."

מלאני תופפה באצבעותיה הארוכות על שפתיה, "אז מה ידוע לנו בינתיים? פרג'ון נזכר בכך, גאנדי, ואתה אכן קיים במציאות והכינוי שלך מפעם הוא זיכרון חזק אצלו. הסרן והצלם שיצאו איתכם לסיור, גם הם אנשים אמיתיים ולא פרי דמיונו. נראה שגם אם הוא מדמיין אירוע ספציפי שלא קרה, שורשי ההתפרצות הנוכחית שלו קשורים באותו הסיור."

"עליך לאתר את הסרן והצלם ולהביא אותם לכאן,

בדחיפות, "הודיע ראול לנולמן, "אני רוצה שתברר איתם מה הם זוכרים ותשכנע אותם להגיע לכאן על מנת שנוכל לקבל את התמונה המלאה."

"נראה לכם שאני חוקר פרטי שעוסק באיתור אנשים?"

רביד התערב, "מה הבעיה למצוא אותם? אם מצאנו אותך כל כך מהר, אנחנו יכולים למצוא גם אותם. אני יוצא מכאן ודואג שהמערכת שלנו תאתר אותם כבר עכשיו."

"את אלכס אני מניח שתמצאו בקלות, אם כי ספק בעיניי אם סלבריטי כזה יסכים להיפגש איתי," הפטיר נולמן, "אבל נראה אותך מאתר את יגאל קורטון אחרי ארבעים שנה."

"קובי, אני בטוח שהם ימצאו אותם," אמר ראול, "אבל אתה חייב להיות זה שייצור איתם קשר וישכנע אותם לבוא הנה. האלטרנטיבה היא שהארגון שמנהל את המתקן הזה יביא אותם, כמו שהביאו אותך."

רביד הרים גבה, "והאמן לי, אם צריך, אנחנו יודעים לשכנע אנשים לשתף איתנו פעולה גם כשהם לא רוצים." ראול נעץ מבט יוקד לכיוונו של רביד ואמר בטון

זועם, "אני לא רוצה להגיע לזה, כי זה עלול להרתיע אותם מלשתף איתנו פעולה, כמו שאתה, קובי, נרתעת בהתחלה. אבל אם לא תהיה ברירה, נצטרך בסוף לעשות גם את זה."

רביד לא מצמץ. "בדיוק. כי אני צריך את הסיסמה הזאת וכמה שיותר מהר."

"מכיוון שאתה מונע מאיתנו לקחת את דוד למקום בטוח יותר," אמר ראול, "אני מבקש שלפחות לא תפריע לנו ולא תתערב בעבודה שלנו. תשיג את הפרטים של שני האנשים האלה ותמסור אותם לקובי. אנחנו נמשיך משם."

רביד פנה אל נולמן, "תוך שעה אני מוצא אותם. בכל מקרה, עד שאנחנו מאתרים את שני החבר'ה האלה אתה לא יוצא מכאן. אחרי כן נארגן לך רכב שייקח אותך למרכז ויעמוד לשירותך עד שתחזור הנה עם שני האורחים הנוספים הללו."

נולמן התלבט אם להשיב לרביד ושוב להתעמת איתו, אך מבטו של ראול מעבר לכתפו של רביד שידר בקשה אילמת שיימנע מכך. הוא בחר אפוא שלא להשיב.

רביד יצא מהמרפאה וסגר אחריו את הדלת.

מלאני פנתה אליו, "תודה קובי שהתאפקת ולא ענית לו. זה לא היה עוזר. אני מכירה את הטיפוסים האלה, שחושבים שהם יודעים הכל ונהנים לנצל את הכוח שבידיהם. אבל כרגע אין לנו ברירה חוץ מלנהוג לפי הדרישות שלו."

נולמן הנהן בהסכמה. "זה שרביד חושב שהוא יכול למנוע ממני לצאת מכאן עד שהוא יאתר את קורטון ואת אלכס, לא מקובל עליי. קחו בחשבון שאם הוא לא יאתר אותם במהירות, יכול להתפתח בינינו עימות גדול בנושא."

"אולי ננסה לאתר אותם בעצמנו?" הציע ראול.

"יש לכם כאן אינטרנט?"

"כאן, בתוך מתקן כזה? אין סיכוי. אבל אפשר לבדוק אם יש קליטה סלולרית בחוץ. אם יש, אז יהיה גם אינטרנט. רוצה שנצא לנסות?"

"כל דבר שיכול להוציא אותי מפה מהר יותר מבורך, ואם נצליח לאתר אותם לפני שרביד יצליח, עוד יותר טוב. עוד קפה שחור עם הל גם לא יזיק לי."

הקליטה בטלפון הסלולרי שלו מחוץ למתקן הייתה

טובה. הוא התחבר לרשת האינטרנט באופן מידי, וכמצופה, הצליח לאתר את שמו של אלכס בקר ואת מספר הטלפון במשרדו בתוך דקות ספורות. הוא רשם לעצמו את הפרטים הללו.

רשת האינטרנט הייתה מלאה בתמונות של אלכס בקר מכתבות פרופיל עליו ומראיונות עימו שפורסמו בעיתונות: לפעמים הצטלם על רקע בניינים ובתים שתכנן ואולי גם בנה, לפעמים בפגישות עם אנשים מפורסמים שונים. בכל התמונות הללו הוא נראה שזוף, מחויך, לבוש בקפידה ומלא ביטחון עצמי.

החיפוש אחר יגאל קורטון, לעומת זאת, לא העלה דבר. גם השילוב של המושג "חקר ביצועים" עם המילה "צה"ל" לא הועיל. שמו לא הופיע באף אחת מהרשתות החברתיות המוכרות.

האיש לא היה קיים.

אבל נולמן לא רצה לוותר. הוא החליט להמשיך ולנסות, למרות צינת המדבר שחדרה את השמיכה שעטפה את כתפיו והחושך המוחלט סביב. הוא ביצע חיפוש באמצעות שם המשפחה בלבד וקיבל אלפיים שש מאות ושבעים תוצאות, החל מיינות מכרם קורטון-

שרלמן מהכפר אלוֹקס־קורטון בצרפת וכלה בידיעה משנת 2012 בדבר השבתת מחשב המיינפריים האחרון של נאס"א, שגם בה שורבב השם קורטון.

ראול והוא רפרפו על פני כל האזכורים הללו, אבל על חוקר ביצועים או מהנדס בשם יגאל קורטון לא מצאו דבר.

נולמן עבר ללשונית התמונות שנכללו בתוצאות החיפוש של השם קורטון. הוא גלל מסך אחרי מסך ובחן איך־סוף תמונות, ללא כל תוצאה.

הוא נאנח והביט בשעון. השעה הייתה כבר שלוש לפנות בוקר. ראול והוא ישבו כמעט שעתיים וחצי מול מסכי הטלפון ולא מצאו כל רמז לקיומו של קורטון.

עיניו כמעט נעצמו מרוב עייפות, כשלפתע צד את מבטו, מבין התמונות הקטנות שהציפו את המסך, צילום של קבוצת אנשים שכל אחד מהם החזיק בידו תעודה וחייך למצלמה.

מתוך סקרנות בלבד הוא הגדיל את התמונה. מאחורי קבוצת האנשים המצולמת נמתח שלט גדול, "מישפ"ע — המרכז הישראלי לשינוי פנימי ועוצמתי — השתלמות תעודה אוקטובר 1991".

מה זה מישפ"ע? הוא לא שמע את השם מימיו.
 אחד האנשים שעמד בצד משך את תשומת ליבו.
 הוא הגדיל את התמונה עוד יותר. התמונה הפכה
 לגרעינית ומטושטשת, אך אי אפשר היה להתבלבל.
 הוא כמעט שלא השתנה, אולי רזה מעט בפניו ואיבד
 משיער ראשו, אך לא יותר מכך. האיש בעל החיוך
 המבויש היה יגאל קורטון.

התרגשות אחזה בו. היה זה רמז ראשון, אחרי שעות
 של חיפוש, להיותו של יגאל קורטון בישראל גם בשנת
 1991. מזל שהוא לא ויתר. מעניין מה גרם לו להגדיל
 דווקא את התמונה הזו. בחיים הוא לא היה מקשר את
 יגאל קורטון לגוף מהסוג הזה.
 נפלאות המוח, לך תבין.

"ראול, אני חושב שמצאתי אותו, או לפחות רמז
 לקיומו."

"מה מצאת?"

נולמן הראה לו את התמונה.
 חיוך של שביעות רצון התפשט על פני ראול.
 "אֶקְסֵלְנְטָה."

עתה היה בידי נולמן קצה חוט. הוא מיהר להקליד

בגוגל "מישפ"ע". המידע היה רב מאוד ועסק בעיקר בתיאור טכניקות לשיפור המודעות העצמית, איתור "האמת הפנימית" של הפרט, התמודדות עם מצבי חרדה, פוסט־טראומה ועוד.

גם קורטון קשור לענייני "פוסט־טראומה"? אחד הקישורים היה לאתר הבית של מישפ"ע. הוא גלש לאתר וחיפש בו שמות של החברים בארגון. אחרי כמה דקות איתר רשימה של מדריכים. שמו של אחד מהם היה נאיה אדאמי (קורטון).

"בינגו!" אמר בקול, "אני בטוח שזה אתה." "תראה לי מה מצאת," ביקש ראול וקירב את פניו למסך הטלפון של נולמן.

"עזוב את זה עכשיו, תן לי להמשיך." הוא גיגל את השם "נאיה אדאמי" יחד עם השם "קורטון", וקיבל שתי תוצאות בלבד.

הקישור הראשון היה לאתר בן דף אחד שכותרתו הייתה, "נאיה אדאמי, האיש החדש". בדף עצמו היה תוכן דומה לזה שהופיע באתר של מישפ"ע ובתחתית הדף הופיעו כתובת ברחוב העבודה בתל אביב ומספר טלפון.

הקישור של סרן יגאל קורטון, כפי שזכר אותו, עם דמות הנושאת שם שנשמע הודי ועוסקת בהדרכת מודעות עצמית, נראה לו מוזר, כמעט בלתי אפשרי.

הקישור השני היה לאתר של חברה אשר עוסקת בתכנון וביצוע של תהליכי חקר ביצועים וניתוח מערכות לארגונים ולמוסדות. לאחר עיון בדפי האתר מצא באחד מהם אזכור של ספק שירותי חקר ביצועים לחברה בשם: דוקטור קורטון – נאיה אדאמי, מומחה לחקר ביצועים. בצד שמו הופיע מספר טלפון בלבד. היה זה אותו מספר טלפון שהופיע בקישור הקודם.

אז הוא כבר דוקטור היום, הוא כנראה יותר חכם מהרושם שהותיר בזמנו.

"אז מצאנו את שניהם," חייך נולמן בשביעות רצון. "בוא נחזור פנימה ונראה מה מצא מיסטר רביד. אני מת לראות את הפרצוף שלו כשיגלה שהקדמנו אותו ואת כל הארגון שלו."

ראול טפח על כתפו של נולמן בהערכה, והשניים החלו בדרכם חזרה אל תוך המתקן.

מלאני הרימה את ראשה ברגע שהם נכנסו למרפאה, "ממה אתם מרוצים כל כך, מצאתם משהו?"

"קובי מצא את הכתובות שלהם. שמעת בינתיים משהו ממר רביד?" השיב ראול.

"לא. כנראה שהוא עוד לא הצליח. אולי הלכו אצלו בארגון לישון."

"תראה מה זה, קובי, עם טלפון סלולרי פשוט הקדמנו את מר רביד. לא רע," אמר ראול בשיעור רצון.
הוא כנראה ממש לא סובל את רביד.

"לפני שאני שוכח," המשיך ראול, "קח בחשבון שכל האירוע כאן, מראשיתו ועד סופו, כפוף לחובת הסודיות שקיבלת על עצמך וגם לסודיות רפואית הנוגעת לדוד פרג'ון. אסור לך לומר על כך דבר לאף אחד, גם לא לאדונים קורטון ואלכס, כאשר תיפגש איתם."

"אז איך בדיוק אני אמור להציג בפניהם את העניין?"
"אתה יכול לספר להם שדוד נמצא במצב רפואי מורכב ואת החשד שזה קשור לאירוע שהתרחש במהלך הסיור שלכם. תאמר שביקשנו ממך לסייע לנו ואנו זקוקים גם לעזרה שלהם בשחזור האירוע. אני כבר אטפל בכל היתר."

"אז מה עכשיו?" שאל נולמן, "אני מת מעייפות. אני ער מאתמול בבוקר, עבר עליי יום משוגע, אני חייב לשים

את הראש ולנוח קצת." עם החום ששרר במרפאה, הוא בקושי הצליח להחזיק את עיניו פקוחות. "אני אמור לצאת עכשיו לכיוון תל אביב?"

"נצטרך לארגן לך הסעה, אלא שזה ייקח זמן עד שיגיעו לקחת אותך," השיבה מלאני. "יש עוד אפשרות, לתת לך כאן חדר, תוכל להתקלח ולישון בנוחות כמה שעות ולצאת מכאן מוקדם בבוקר. ניתן לך סט של בגדים, כמו שלנו, כדי שיהיה לך נעים יותר להסתובב עד שתגיע ההסעה מחר. מה אתה מעדיף?"

"כמה זמן ייקח עד שתגיע ההסעה?"

"אני לא יודעת, זה תלוי אם אצל מי שהביא אותך יש כלי רכב פנוי. אני מניחה שזה יכול לקחת שעה, אולי שעתיים."

"יש עוד משהו שכדאי לקחת בחשבון," אמר ראול. "אני מציע שקובי יעצור בדרך צפונה אצל אשתו של דוד. אנחנו צריכים שתברר איתה כמה דברים."

"שאני אבקר אותה? אתם יודעים איפה היא גרה?"

"בבאר שבע וזה בדרך שלך. כשחיפשנו אותך, יצרנו

קשר גם איתה. כך אני יודע."

"ומה אני אמור לומר לה?"

"חשוב לנו שתשאל אותה אם היו לדוד הזיות כלשהן או אם היא הבחינה בשינוי בהתנהגות שלו בזמן האחרון. בנוסף, תברר אם הוא אי פעם אמר לה שירו לכיוונו ושהוא היה בסכנת חיים."

"במהלך הסיוור שהוא עשה איתי?"

"לאו דווקא," התערבה מלאני, "זה יכול להיות גם מקרה אחר, אבל חשוב לנו לדעת אם אירוע כזה בכלל קרה."

"זה אומר שאין טעם שאצא מכאן עכשיו או בתוך שעותיים, כי אגיע לבאר שבע מוקדם מדי."

האפשרות להישאר לישון קסמה לו. הוא היה עייף, בגדיו היו מלוכלכים והמחשבה שיצטרך להמתין שעותיים עד שההסעה תאסוף אותו, להגיע לבאר שבע ולהמתין עד שיעלה השחר כדי שהוא יוכל לבקר את אשתו של פרג'ון ואז להמשיך בנסיעה הביתה, מבלי שישן כל הלילה, הטתה את הכף לטובת ההצעה של מלאני. הוא בטח יוכל לבקש שההסעה תיקח אותו ישירות למשרד, ואז אולי יצליח להציל לפחות חלק מיום העבודה שלו מחר, אחרי כמה שעות שינה.

"עדיף שאישאר כאן, אבל רק בתנאי שיאספו אותי

מחר מוקדם כדי שאספיק להגיע למשרד.”

מלאני וראול נראו מרוצים מבחירתו. ראול קם ויצא מחדר הישיבות, ומלאני הסבירה שהוא הלך לטפל בהקצאת חדר עבורו במתקן במהלך מה שנותר מהלילה. נולמן ניצל את ההזדמנות כדי להביט במלאני באופן יסודי יותר. הוא העריך שהיא בת חמישים, אולי פחות. היא לא הייתה יפה, אך בהחלט נאה.

עורה היה מעט כהה. פניה היו מוארכות ובמרכזן זוג עיניים ירוקות. שפתיה נצבעו בשפתון בצבע אדום עז ובולט, והן לא הצליחו להסתיר רווח קל וחינני בין שיניה העליונות. שערה היה כסוף ואסוף לאחור בגומייה רחבה, ועגילים קטנים היו צמודים לאוזניה.

מפתח הצוואר של חולצתה היה פתוח דיו על מנת לחשוף את חלקו העליון של החזה המלא שלה ואת הרווח בין שדיה. שרשרת זהב דקה ועדינה הייתה תלויה על צווארה.

עור ידיה היה חלק, ונולמן שם לב לכך שעל אצבעות ידיה הייתה טבעת אחת בלבד, שלא נראתה כטבעת נישואין.

הדלת נפתחה וראול נכנס. הוא סימן לנולמן לקום.

”ארגנתי לך חדר. בסביבות שש וחצי נבוא לקחת אותך לארוחת בוקר. ביקשתי שיגיעו לאסוף אותך בשבע וחצי.”

”מתאים לי,” השיב נולמן.

הוא לקח את התיק שלו והלך אחרי ראול ומלאני. הם עלו קומה נוספת בגרם המדרגות והמשיכו במסדרון צר עד שהגיעו לחדר שדלתו הייתה סגורה.

ראול פתח את הדלת וסימן לנולמן להיכנס. ”החדר הזה הוא בשבילך. החדרים של מלאני ושלי נמצאים בהמשך המסדרון. להתראות בינתיים.”

נולמן סקר את החדר במהירות. היה זה חדר קטן ללא כל חלונות ובו מיטה עם מצעים נקיים, שעליהם הייתה מקופלת מגבת ועליה הונחה חפיסה חדשה של סבון. לבנים וכן בגדי עבודה בצבע אפור, דומים לבגדים שלבש כל מי שפגש כאן עד כה, היו מונחים על כיסא בצד.

”קובי, עוד דבר,” נשמע קולו של ראול מכיוון הדלת, ונולמן הסתובב אליו.

”לא הספקנו לומר לך את זה קודם. תודה רבה לך. אין לך מושג עד כמה העזרה שלך עם דוד חשובה לנו,” והוא

יצא וסגר אחריו את הדלת.

נולמן נאנח ועצם את עיניו. בחלומות הכי פרועים שלו
לא דמיין את היום שלו מסתיים כך.
איך לעזאזל הוא מצא את עצמו משחק את הדמות
הראשית בהזיה המתרחשת במוחו הקודח של אדם שלא
פגש ארבעים שנה?

פרק 9

”המכונית כבר מחכה לך בחוץ,“ אמר רביד בקול יבש וענייני. ”יש לך עשרים וארבע שעות להביא את החברים שלך לכאן, לא נחכה לך מעבר לכך,“ והוא הסתובב ויצא מחדר האוכל.

נולמן בלע את החביתה. מעניין שרביד לא אמר דבר על הכתובות של אלכס וקורטון. חבל שלא ראה את תגובתו כששמע שהוא איתר את קורטון לפניו. זה בטח היה משעשע.

בשעה שבע וחצי בבוקר הוא כבר היה בדרכו צפונה. הפעם הוא ישב במושב הנוסע ליד הנהג, שנראה כמו שיבוט של תום ועופר. רק בניגוד אליהם, הנהג לא הציג את עצמו בפני נולמן ושמר על שתיקה כל הדרך. לאחר חמישים דקות הם עצרו מחוץ לביתו של פרג'ון, בשכונת רמות בבאר שבע.

נולמן חייג למספר הטלפון שקיבל מראול, כפי

שהתבקש לעשות. רביד הקצה קו טלפון נייד מיוחד לראול על מנת שנולמן יוכל לתקשר איתו באופן שוטף. הטלפון השמיע מספר צלצולים עד ששמע את קולו של ראול.

"הגעתי," דיווח נולמן, "דיברת כבר עם אשתו? היא מצפה לי?"

"כן. דיברנו גם איתה וגם עם הבת שלו. נשים מאוד נחמדות, אני חייב לציין. הן משתפות פעולה וסומכות עלינו שנטפל בו הכי טוב שאפשר."

"מה זאת אומרת משתפות איתכם פעולה?"

"מלאני ואני תיארנו להן באופן מאוד כללי שדוד סובל מאירוע בריאותי ושכרגע הוא מאושפז במרפאה של המתקן ואנו מטפלים בו. לא סיפרנו להן כמובן על מה שקרה קודם לכן. ביקשנו מהן לספר לנו אם היו לדוד בעבר סימפטומים המאפיינים הלם קרב, כמו נדודי שינה, סיוטי לילה, פלשבקים, תופעות של ניתוק רגשי, דברים כאלה."

"אתה רציני? את זה שאלתם אותן בטלפון? אז למה

שלחת אותי לפה?"

"לא הייתה לנו ברירה. הסברנו להן שאנחנו זקוקים

למידע בדחיפות, כדי שנוכל לטפל בו."

"ומה הן אמרו?"

"בתו לא ידעה דבר, אבל אשתו סיפרה לנו שהוא סובל כבר שנים מנדודי שינה, שהיו לו מעת לעת אירועים של הזעה מוגברת בלילה, ולעיתים נדירות גם סיוטים שהעירו אותו. לא היו לו מעולם שום התפרצויות ושום תופעות של דיסוציאציה."

"דיסוציאציה? מה זה?"

"ניתוק רגשי מהמודע, בין היתר ברמת ההסתכלות על המציאות."

"אוקיי. עוד משהו?"

"כן. בנוסף, ביררנו איתן אם הוא דיבר אי פעם על הסיור ומה הוא סיפר עליו."

"זה כבר נשמע מעניין. מה הן אמרו? הוא סיפר להן עליי?"

"כן, וכן," השיב ראול, "הוא סיפר הרבה פעמים ובגאווה רבה על הסיור הסודי שיצא אליו בזמן מלחמת לבנון. הן לא יודעות מה בדיוק הוא עשה שם, אבל הוא טען שהוא היה חבר בצוות הסיור ולא רק נהג, ושמפקד הסיור גאנדי היה קצין מהסוג שלא רואים כל יום. אבל

קובי, אל תתנפח לי עכשיו כמו טווס."
 "ראול, אתה משהו משהו. רק מזה אני יכול להיכנס
 לפוסט־טראומה."

"זה אתה, קובי, לטוב או לרע. בעיקר לרע מבחינתי."
 "אז מבחינתכם מדובר בפוסט־טראומה ולא בהזיות?"
 "כרגע הנטייה שלנו היא לחשוב שכן. בכל מקרה
 חשוב שתשאל את אשתו אם היו לדוד הזיות ואם הוא אי
 פעם השתתף באירוע ירי."

"לרגע חשבתי שאני כבר לא צריך להיכנס לשם."
 "ברור שכן. אמרתי להן שאתה בדרך והן מחכות לך.
 אולי תגלה עוד משהו שיכול לעזור לנו."
 מעניין באמת מה הן יכולות לספר לו.

את דלת הבית פתחה אישה שנראתה בסוף שנות
 השלושים לחייה, ועוד בטרם הספיק לומר דבר היא
 שאלה, "אתה המפקד גאנדי?"
 "כן, נכון," השיב במבוכה והבליע פיהוק שאיים
 להתפרץ.

"אני אלין, אלין פרג'ון, הבת של דוד," היא השיבה,
 "הדוקטור שטלפן אלינו הבוקר אמר שאתה תבוא."

“נעים מאוד.” הוא הבחין בפניה בקווי דמיון לאביה.
“אני כל כך שמחה שבאת ומאוד מעריכה את זה. אבל
זה לא מפתיע, כי ממה ששמעתי עליך מאבא, אתה איש
מאוד מיוחד.” היא זזה הצידה וסימנה לו להיכנס.

הוא הביט לרגע לאחור וראה שהנהג נותר במכונית
ולא הסתכל כלל לכיוונו. הוא פסע בעקבותיה אל תוך
החלל הגדול של הקומה הראשונה, ונכנס אל סלון הבית.
הבית היה צנוע והקרין חמימות ומשפחתיות. אלן
סימנה לו להתיישב על אחת הכורסאות בסלון.

לאחר מכן היא הפנתה את ראשה וקראה, “אמא, בואי,
המפקד גאנדי הגיע.”

אישה מבוגרת וכבדת גוף ירדה במדרגות מהקומה
השנייה והחלה לפסוע לכיוונו. עד שהספיק לקום
ממקומו היא הגיעה אליו, פרסה את שתי ידיה לצדדים
וחיבקה אותו חיבוק חזק. התרגשותה הייתה מורגשת.

לאחר מכן היא צעדה צעד אחד לאחור, ספקה ידיה
והצמידה אותן לפיה תוך כדי שהיא מביטה לעברו.
“תודה לך, המפקד גאנדי, שבאת אלינו. אני מרים, אשתו
של דוד. שאלוהים יברך אותך. דוד שלי תמיד סיפר לנו
עליך, איזה כבוד נתת לו, איך סיכנת את עצמך בשבילו

והצלת אותו בלבנון ואיך בזכותך הוא חזר הביתה. איש צדיק אתה, באמת."

אלין ניגבה דמעה שהסתתרה בקצה עיניה. "זה נכון, המפקד גאנדי. אבא היה תמיד מספר לנו עליך ומציג אותך כדוגמה לחברות ולפיקוד, מאז שאחי ואני היינו ילדים קטנים. זו זכות בשבילי לפגוש אותך היום."

"באמת תודה לכן," השיב, נכון מהמעמד וגם מכך ששוב עלה הסיפור הזה שהוא הציל את פרג'ון בלבנון, בלי שיש לו מושג על מה מדובר.

"נראה לי שאבא שלכם הגזים קצת לגביי, אבל לכבוד הוא לי שכך הוא דיבר עליי."

"מה בדיוק קרה לדוד? היו לו שוב סיוטים? אתה ראית אותו? מה המצב שלו?" שאלה מרים בטון מודאג. "איך הוא מרגיש?"

"הוא הרגיש לא טוב, אבל הוא בידיים טובות ומקצועיות. אני בטוח שיעדכנו אתכן בקרוב לגבי הטיפול בו."

"אתה יודע אם נוכל לבקר אותו? הדוקטור לא ענה לנו על זה הבוקר," הוסיפה אלין.

"אתה חוזר אליו היום?" מרים התרוממה מכיסאה.

"אני יכולה לשלוח איתך בשבילו עוגיות שהוא אוהב.

אולי זה יעזור לו להתאושש?"

"כרגע לא ניתן לבקר אותו, אבל זה לא בגלל המצב

שלו, חס וחלילה, אלא בגלל המתקן הביטחוני שבו הוא

נמצא. אי אפשר להיכנס לשם. אבל אני בטוח שהדוקטור

יוכל לעדכן אתכן בנושאים האלה יותר טוב ממני. אני

אבקש ממנו להתקשר אליכן, בסדר?"

"מה שתגיד, המפקד גאנדי. אני סומכת עליך, כמו

שדוד סומך עליך! אבל אשאל את הדוקטור רק ליתר

ביטחון..."

הוא התלבט כיצד לפתוח את השיחה ורצה להרוויח

עוד רגע של מחשבה. "אפשר לקבל כוס מים קרים?"

"ברור. אתה רוצה אולי גם קפה?" השיבה אליו.

"כן, קפה מתאים לי עכשיו," השיב בכנות. הוא קיווה

שהקפה יעזור לו לשמור על ערנות.

ריח הקפה העשיר והריחני עשה את שלו אף בטרם

החל לגמוע ממנו. "אפשר לשאול מה דוד סיפר לכן

על הסיור?"

"אני לא יודעת מה בדיוק אתה רוצה לדעת," החלה

מרים לומר, "דוד היה נהג נוֹן־נוֹן³ גם בסדיר וגם במהלך שמונה שנים במילואים עד הסיור. ממה שאני זוכרת, גייסו אותו למילואים בשבוע שבו החל מבצע שלום הגליל, החתימו אותו על נוֹן־נוֹן ואמרו לו להמתין במפקדה להוראות. הוא היה מטלפן אליו כל ערב ומספר שהוא ישן במגורי הנהגים עם עוד נהגים שגויסו למילואים, אבל במהלך היום הוא לא עשה כלום. הוא השאיר אותי בבית עם אלין, שהייתה אז תינוקת בת שנה וחצי. היה לי קשה לבד ומאוד כעסתי. אמרתי לו שיבקש להשתחרר, אבל הייתה מלחמה, כל המדינה הייתה מגויסת, אנשים נהרגו בלבנון, אז לא היה לו נעים לקטר."

"במה הוא עבד אז?"

"הוא היה טכנאי מערכות בקרה במפעל. בדיוק מה

שהוא עושה כיום."

"ומה קרה בסוף השבוע הראשון למלחמה?" שאל

בזהירות.

"יום לפני הפסקת האש בלבנון, הוא פנה סוף סוף

למפקד שלו וביקש חופשה. אני זוכרת את זה טוב טוב,

³ נושא נשק – כלי רכב להסעת חיילים.

כי כשהוא הגיע הביתה היה כתוב בעיתון שיום קודם נהרגו עשרים ושלוושה חיילים, ביניהם אלוף בצבא ואלוף משנה. אני יודעת שדוד הרגיש לא נעים להיות בבית, אבל לי זה מאוד עזר. חוץ מזה, בזכות החופשה הזו הספקנו לראות יחד את טקס הפתיחה של גביע העולם בכדורגל בספרד, וגם את המשחק בין בלגיה ובין ארגנטינה, אלופת העולם. אתה זוכר מי ניצחה?"

הוא חייך במבוכה, "לא, לא זוכר."

"בלגיה. אחת-אפס."

"עניין אותך לראות איתו משחקי כדורגל?"

"כן, בטח, למה לא? כי אני אישה? איפה אתה חושב שפגשתי את דוד? במשחק כדורגל במרץ 1979. באתי למשחק עם אחי והוא הביא איתו כמה חברים, וביניהם היה דוד. זה לא היה סתם משחק, זה היה שלב שמינית גמר גביע המדינה וניצחנו שם את הפועל כפר סבא."

"מי זה אנחנו?"

"הפועל באר שבע, כמוכן. עלינו לשלב רבע הגמר. הפסדנו שם לבית"ר תל אביב בפנדלים, אבל אני הרווחתי את דוד."

"אז מתי הוא חזר למילואים?"

"ביום שלישי, וישר יצא לסיור בלבנון. אחרי שהוא חזר שחררו אותו ממילואים."

"ומה הוא סיפר על הסיור אחרי שהוא חזר?"

"מעט מאוד. אבל לילה אחד היה לו כנראה סיוט, כי הוא צעק מתוך שינה. שנינו התעוררנו והוא סיפר לי שבמהלך הסיור חיילים סורים ירו עליכם, ושאתה סיכנת את עצמך והצלת אותו. יותר מזה הוא לא רצה לומר, וזה כל מה שאני יודעת. מאז הוא העריץ אותך."

הוא בלע את רוקו והשתדל שלא להזיז שריר בפניו. הוא לא רצה שיראו בהן את הבהלה שחש בחזהו. היא אישרה הרגע שפרג'ון כבר טען בעבר שירו עליהם במהלך הסיור. המשמעות הייתה ברורה. אבל בכל זאת...
 "ולך, אלן, הוא סיפר משהו?"

"לא, מה שאמא סיפרה זה כל מה שאנחנו יודעות."
 "התרשמתי בעבר, אולי..." הוא כחכח בגרונו בחוסר נעימות. "שדוד סבל מהזיות? שהוא מדמיין דברים שלא באמת קרו?"

פניה של מרים החווירו. "הזיות? למה שיהיו לו הזיות? דוד שלי הוא האדם הכי מחובר למציאות שיש." נולמן הרים את ידו באוויר לאות התנצלות. "אני לא

אומר שכן... רק שאלתי. הרופא ביקש שאשאל, רק ליתר ביטחון. אני מתנצל אם פגעתי כך. " הוא סיים במהירות את הקפה, נפרד מהן לשלום ויצא.

בשנייה שהוא התיישב במכונית הוא לא בזבז רגע. "עכשיו יצאתי מהבית של פרג'ון, " הוא דיווח לראול בטלפון, "אשתו ובתו מאוד לחוצות. הבטחתי להן שתעדכן אותן. מה באמת קורה איתן כרגע?" "עדיין ישן ולא היו התפרצויות נוספות, אבל זה זמני בלבד, " השיב ראול, "מה הן אמרו לך על הסיור?" הוא שתק לרגע ארוך.

"פרג'ון לא הוזה, " הוא נשף אוויר בקול, "הוא סיפר לאשתו כבר בעבר את כל מה שהוא צועק כל הזמן. " הוא נשם עמוק, "תעשו עם זה מה שאתם רוצים. אני ממשיך צפונה, " הוסיף וניתק את השיחה.

הוא עדיין לא היה ערוך לשמוע את הסיבות שראול ודאי ישמח לספק לאובדן הזיכרון שלו.

פרק 10

חלפו כבר כמה שעות מאז שהגיע הביתה. הוא הספיק לשוחח עם שירה, לתפוס תנומה קלה ורק אז לצאת למשרד. אבל המחשבות על האירועים שחווה מאז שנלקח מאולם בית המשפט, ובעיקר על כך שלא הצליח לזכור את פרטי האירוע שעלה מזעקותיו של פרג'ון ומדברי אשתו, לא הפסיקו להעסיק אותו.

גם דמותה של מלאני עמדה לנגד עיניו. היא הרשימה אותו מאוד בחן הטבעי שלה, ברוגע שהקרינה וגם ביכולת שלה לגשר בין ראול לרביד, שני הפכים גמורים. אבל זה לא היה רק זה.

מאז גירושיו הוא לא חיפש קשר עם בת זוג קבועה ונהנה מעצמאותו המלאה. אבל אחרי הלילה הארוך שעבר במחיצתה, מלאני סקרנה אותו. היא אומנם הקפידה לשדר ענייניות מקצועית מוחלטת כלפיו, כמעט קרירות, אבל היה נדמה לו שהוא בכל זאת הצליח לעורר

בה עניין. הוא קיווה שאם יצליח במשימה שקיבל על עצמו, זה יעזור לו לצבור נקודות זכות אצלה.

גם ההפצרות של עורך דין בנקיר, ששוחח איתו בטלפון לאחר שחזר למשרד וביקש שוב ושוב לדעת פרטים על האירוע ועל הבקשה להכין הביאס קורפוס, לא הועילו.

"ספר לי משהו, תן לפחות רמז," הפציר בו בנקיר, "כלאו אותך? ואיך הצלחת להשתחרר בסופו של דבר?" הוא הניח שבנקיר דמיין בראשו עלילה שלמה אשר במרכזה עמד מעצר בלתי חוקי במתקן סודי ועורך דין בנקיר הוא היחיד שיכול להציל אותו. אבל למרות רצונו העז לחלוק עם מישהו את חוויותיו, הוא לא היה יכול לעשות זאת.

הוא נאלץ לדחות גם את הפצרות מזכירתו בעניין. ליתר ביטחון, הוא גם לא עירב איש במאמציו לאתר את סרן קורטון ואת אלכס בקר.

הוא תהה אם מישהו מהם ירצה שימצאו אותו. לא כל אדם מעוניין לשחזר אירועים מעברו שלא החמיאו לו במיוחד.

שעון החול שהפך רביד תקתק בראשו כל הזמן. מייד

לאחר שטיפל במספר עניינים דחופים, הוא טלפן למשרדו של אלכס בקר.

"שלום רב, שמי עורך דין יעקב נולמן, ואני מעוניין להיפגש עם אדריכל אלכס בקר בהקדם האפשרי."
"נעים מאוד, אני סוזנה. באיזה עניין אתה רוצה להיפגש איתו?"

הוא היה יכול להישבע שהיא לעסה מסטיק בזמן שדיברה. "באיזה עניין זה יכול להיות אם אני פונה למשרד האדריכלים שלו?"

"אתה צודק," גיחכה סוזנה בעליצות. "אבל זה לא משרד אדריכלים, זה הסטודיו של אלכס. הוא אמן ולכן הוא עובד לבדו. הוא מתכנן הכל בעצמו, אבל אתה בטח יודע את זה, אחרת לא היית מתקשר, נכון?"

"ודאי, אבל מכיוון שהעניין דחוף, מה השעה המוקדמת ביותר שאפשר להיפגש איתו היום?"

"הוא לא נפגש עם לקוחות חדשים בסטודיו שלו, רק בחוץ. אבל ממש לפני כמה דקות בוטלה לו פגישת הצהריים היום בהרצליה, אז אולי אפשר לנצל זאת. אחרת זה ייקח הרבה זמן."

"כן, זה מספיק דחוף לי כדי שאגיע להרצליה היום."

"נהדר. תן לי את מספר הטלפון שלך, ואני אברר עם אלכס היכן ומתי תוכלו להיפגש ואעדכן אותך."
דקות ספורות לאחר מכן הודיעה לו סוזנה שאלכס ייפגש איתו בשעה שתיים בצהריים בבית הקפה שבכניסה לחוף השרון בהרצליה פיתוח.
הוא החליט להגיע לבית הקפה מספר דקות לפני השעה שנקבעה לפגישה, להמתין עד שיראה את אלכס מגיע ורק אז לגשת ולהציג את עצמו. הוא הניח שיזהה את אלכס בקלות, בעוד אלכס עלול שלא לזהות אותו.

סדרה של עצי דקל תמירים סימנה את הכניסה לחוף, והוא החנה את רכבו במגרש החניה הסמוך. הוא חצה בין עצי הדקל וחלף מתחת לסדרה של קשתות בטון צבעוניות, בצבעי כחול, לבן, חום וצהוב. צבעי הקשתות התמזגו עם צבעו הכחול של הים, שנגלה לעיניו בין מדשאות מוריקות מצידי השביל המרוצף היורד לכיוון החוף ולכיוון בית הקפה.

הוא חלף על פני פסל מתכת ירקרק של אישה מכונפת הרוכבת על אופניים לכיוון השמיים, והגיע לשער כניסה פתוח לרווחה. לאחר שעבר דרכו הוא ירד בגרם

המדרגות אל רחבה מרוצפת שגבלה ברצועת החול
בחוף. כמה ספסלים היו מקובעים אל הרחבה.

נולמן התיישב על ספסל עשוי בטון אפור ומחורר
מפגעי הרוח המלוחה שהכתה בו דרך קבע. מהספסל
שבחר הוא היה יכול לראות את הכניסה לבית הקפה,
כך שברגע שאלכס יגיע, ייגש אליו.

הוא הביט לכיוון הים. הים היה שקט, וגלים זעירים
ליחכו את קו המים מדי פעם בפעם. בחוף נראו מספר
אנשים, אחד מהם שיחק עם כלבו, אשר קיפץ סביבו
בניסיון לחטוף ממנו כדור שהחזיק ביד.

התרגשות התגברה בתוכו לקראת הפגישה, והרוגע
שהים והחוף הקרינו היה נחוץ לו מאוד.

לא היה לו מושג כיצד יגיב אלכס ברגע שיזדהה
כגאנדי. בכל זאת, חלפו שנים כה רבות מאז שנפרדו,
ולא הייתה לו שום יכולת לצפות איזה זיכרון נותר
לאלכס מהסיוור, בטח אחרי מה שקרה לו במהלכו.

הוא ישב ובהה לכיוון הים, עד שקלט את אלכס מגיע
אל הכניסה לבית הקפה.

לא היה אפשר לפסס אותו. הוא חבש כובע קש
אופנתי ולבש חולצת כותנה לבנה עם מפתח רחב בצוואר

ומכנסיים ארוכים בהירים. עיניו היו מוסתרות מאחורי משקפי שמש ששידרו יוקרה.

הוא התחיל ללכת לכיוון בית הקפה, נכנס פנימה וניגש היישר לאלכס. לבד משניהם, לא היה אף לקוח במרפסת.

הוא נעמד בצד השולחן, "אלכס? אלכס בקר?"
אלכס קם ממקומו ופנה לעברו. "עורך דין נולמן, אני משער."

"אכן."

הם לחצו ידיים. ידו של אלכס הייתה נעימה למגע. לחיצתו לא הייתה רפויה ולא נוקשה, אלא בדיוק במידה הנדרשת.

נולמן חיך, "כמעט כמו הפגישה בין הנרי מורטון סטנלי לדוקטור דייויד ליווינגסטון על גדת אגם טנגניקה, לא?"

אלכס הוריד את כובעו והניח אותו על השולחן, "אני מסיר את הכובע בפניך. אני עושה את התרגיל הזה שוב ושוב ובדרך כלל לא זוכה לתשובה הזו. שאפו."
אלכס סימן לו להתיישב על הכיסא הפנוי והתיישב בעצמו.

"לא ידעתי מתי תגיע, אז הזמנתי לי בינתיים כוס יין לבן קר. אפשר להזמין גם לך משהו?" קרץ לו אלכס, "אל תדאג, זה על חשבוני. אני תמיד מזמין כשאני פוגש לקוח חדש. הרי אם תשכור את השירותים שלי, ממילא תכסה גם את העלות הזו."

אלכס סימן למלצרית שעמדה בהיכון לא רחוק מהם, ונולמן הזמין לעצמו כוס סודה קרה. אלכס ביקש ממנה להגיש לשניהם את השתייה יחד. אלכס לא זיהה אותו. על כל פנים, גם אם זיהה אותו, לא הסגיר כל רמז לכך.

אלכס הסיט מבטו אל הנוף הנשקף מהמרפסת, "אני שמח לנצל כל הזדמנות שיש לי כדי להגיע לכאן ולצפות בחוף ובים."

"כמוני כמוך." נולמן קיווה שהשתייה תגיע במהרה. זמנו היה קצוב.

"לפעמים אני תוהה מתי אוכל גם אני להתרווח בשלווה על החול או לשחק מטקות עם חבר, כמוהם," מלמל לעצמו אלכס.

הם ישבו רגעים ספורים בדממה, עד שהמלצרית הציבה על השולחן לפני אלכס כוס יין מוארכת וצרה עם

רגלית ארוכה, שהזכירה מעט בצורתה את פרח הצבעוני.
את הסודה הקרה שהזמין נולמן הגישה לו המלצרית
בכוס הייבול.

קלאסי.

”זהו, המשקאות הגיעו וכך גם הזמן לחזור לעבודה,”
אמר אלכס, ”כיצד אני יכול לעזור לך, עורך דין נולמן?”
אלכס הרים את כוס היין ולגם ממנה לגימה ארוכה, עד
שסיים את תכולתה.

ליבו של נולמן החסיר פעימה, רגע האמת הגיע.

להמשך הקריאה ולחשיפת הסודות האמיתיים

שבספר יש לסרוק את הקוד או ללחוץ עליו:

